

The book is owned by ton@samgler.org

Type to Word document by ton@samgler.org

Convert to PDF format by ton@samgler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only.

Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai fiction history.

“เที่ยวงานแสดงสินค้า”

ป.อินทรปาลิต

วันนี้เป็นวันแรกที่ทีมงานแสดงสินค้านานาชาติแห่งเอเชียครั้งที่ ๑ ที่ตำบลหัวหมาก ในท้องที่อำเภอบางกะปิจังหวัดพระนคร

พอตะวันพลบค่ำ พันต์ นพ สมนึก และดำรงลูกชายของคณะพรรคสี่สหาย ก็รีบอาบน้ำแต่งตัวเตรียมไปเที่ยวงานและตั้งใจจะไปรับประทานอาหารค่ำตามร้านนานาชาติในบริเวณงาน

บังเอิญคุณหญิงวาดพาสี่นางไปเที่ยวสวนบางกรวยตั้งแต่ตอนสายและอาจจะนอนค้างที่บ้านสวน เพราะมีสาวใช้ติดตามไปด้วย ๒ คน ก่อนจะอาบน้ำแต่งตัวสมนึกได้โทรศัพท์ไปถึงสี่สหายที่โรงแรม “สี่สหาย” ซึ่งสี่สหายและเจ้าคุณปัจฉิม ๔ คร่ำเคร่งอยู่กับงานที่นั่นเตรียมรับนักทัศนาจรชาวยุโรปอเมริกันระหว่างการแข่งขันเอเชียนเกมส์ในเดือนหน้า เสียทีบอกกับเตี้ยของเขาว่าเขากับเพื่อน ๆ จะไปเที่ยวหาความรู้ความเพลิดเพลินในงานแสดงสินค้านานาชาติ ขอให้ส่งเจ้าแห้วกลับมาบ้านเพื่อทำหน้าที่ขับรถปอนเตียคแทนนายสมาน เพราะนายสมานป่วยเป็นไข้หวัด และขอให้ฝากเงินมาให้เขาเที่ยวงานสักหมื่นหรือสองหมื่นบาท

ในราว ๑๘.๓๐ น. เจ้าหนุ่มรูปหล่อทั้งสี่คนก็แต่งตัวเสร็จเรียบร้อย นั่งรวมกลุ่มอยู่ในห้องโถงที่ตึกใหม่รอยคอยเจ้าแห้ว ทุกคนแต่งสูทสีน้ำตาลไหม้เหมือนกัน ผูกโบว์หูกระต่ายเรียบร้อย ใส่น้ำหอมหอมฟุ้ง ทำทางสวยเก๋สง่างามราวกับเทพบุตร

ขณะที่กำลังคุยกันถึงเรื่องกีฬาเอเชียนเกมส์ เจ้าแห้วก็ปรากฏตัวขึ้น เขาเดินเข้ามาในห้องโถงอย่างร้อนรน ลูกชายของสี่สหายแลเห็นเจ้าแห้วต่างก็มีสีหน้าสดชื่นร่าเริงพร้อม ๆ กันราวกับนัดกันได้

“อ้ายแห้ว”

เจ้าแห้วยิ้มเล็กน้อย

“รับประทานผมรีบมาแทบแย่ แต่หาแท็กซี่ยากเต็มทนครับ ไม่รู้ว่าแท็กซี่หายไปในไหนหมด ครั้นจะมารถเมล์รับประทานแต่ละคันคนแน่นเหมือนปลากระป๋อง ผมกลัวจะถูกปลั่งกระเป๋าคครับ”

ร.ท. สมนึกมีสีหน้าขมขื่นผิดปกติ

“เตี้ยจ่ายมาเท่าไร หมื่นบาทหรือสองหมื่น”

เจ้าแห้วผินหัวเราะ

“รับประทานหมื่นก็ครับไม่ใช่หมื่นบาท” แล้วเจ้าแห้วก็ล้วงกระเป๋ากางเกงข้างหลังหยิบธนบัตรใบละร้อยบาทปึกหนึ่งออกมาเดินเข้ามาส่งให้ลูกชายของสี่สหายอย่างนอบน้อม “รับประทานอาเลียบบอกว่าให้คุณนึกเที่ยวงาน ๔๐๐ บาทครับ คิดเป็นเงินลาวเท่ากับหมื่นก็ครับ สั่งให้ผมเรียนคุณว่าเที่ยวกันสี่คนคิดเฉลี่ยคนละ ๑๐๐ บาทพอแล้ว น้ำมันรถก็ไม่ต้องเสีย ออกไปเติมที่ปั้มของเราที่บ้าน”

ร.ท. สมนึกดึงธนบัตรใบละร้อยมาจากมือเจ้าแห้วอย่างไม่พอใจ แล้วกล่าวกับเพื่อนเกลอของเขา

“เป็นยังไง กันเป็นลูกชายมหาเศรษฐีอันดับหนึ่งของประเทศไทย เตี้ยกันให้เงินกันไปเที่ยวงานเทรดแฟร์เพียง ๔๐๐ บาทเท่านั้น ขนาดหัวหน้ากองหรืออธิบดี เขาก็คงให้เงินลูกเขาไปเที่ยวอย่างขี้หมูขี้หมาที่ ๑,๐๐๐ บาทเป็นอย่างน้อย คิดแล้วเจ็บใจเตี้ยเหลือเกิน” พูดจบสมนึกก็ฉีกธนบัตรใบละร้อยบาททั้ง ๔ ฉบับออกเป็นชิ้น

เล็กขึ้นน้อยไปรยลงบนพื้น แล้วขบกรามกรอดมองดูเจ้าแห้วซึ่งนั่งพับเพียบอยู่ใกล้ ๆ เขา “แกเชื่อหรือยังว่าเตี้ยไม่ได้รักฉันเลย”

“โอ้-รับประทานทำไมอาเสี่ยจะไม่รักคุณครับ”

“อย่าพูดน้อยเลยวะ ถ้าเตี้ยรักฉันเตี้ยก็คงไม่ฝากเงินมาให้ฉันเพียงแค่นี้ อย่างนี้นะให้ขอทานไว้ยไม่ใช่ให้ลูก กูตายดีกว่าอ้ายแห้ว แยกขึ้นไปบนห้องหยาบปีนในลิ้นชักโต๊ะข้างเตียงนอนมาให้ฉันที”

เจ้าแห้วสะดุ้งโหยง

“รับประทานคุณนี่จะยิงตัวตายหรือครับนี่”

นพพูดเสริมขึ้นด้วยเสียงดุ ๆ

“จะต้องชักหาหอกอะไรวะอ้ายแห้ว เขาสั่งให้แยกขึ้นไปหยาบปีนมาให้เขาก็ทำตามคำสั่งเขา ฉันอยากเห็นคนยิงตัวตายเหมือนกัน”

เจ้าแห้วรีบลุกขึ้นเดินไปทางบันไดขึ้นชั้นบน เสียตีหันไปมองดูเจ้าแห้วแล้วร้องขึ้นดัง ๆ

“เฮ้-ไม่ต้องขึ้นไปไว้ยอ้ายแห้ว”

เจ้าแห้วหยุดชะงัก

“รับประทานไม่เอาหรือครับ”

“เออ-ฉันจะอยู่เผชิญโลกต่อไป ฉันจะทำงานหาเงินแข่งกับเตี้ย ซึ่งในไม่ช้า ร้อยโทสมนึกจะต้องเป็นมหาเศรษฐีมีเงินนับพันล้าน เมื่อนั้นแหละ กันจะดูซิว่าเตี้ยกันจะทำหน้าอย่างไร”

“อูย” พ่นสร้อยขึ้นดัง ๆ

“อูยทำไมวะ” เสียตีตวาด

“หมั่นไส้แก” ลูกชายของพลพุดเสียงหัวเราะ “น้ำหน้าอย่างแกนะจะอะไรจะทำมาหากินอย่างไร แกก็สู้อากิมหงวนไม่ได้ อย่างวิเศษแกก็ตั้งสำนักงานบัญชีของแก หรือรับจ้างตรวจบัญชีตามบริษัทห้างร้านต่าง ๆ”

สมนึกหัวเราะหึ ๆ

“นั่นนะซี ดันฉีกเงินทิ้งเสียแล้วนำเสียตายจริง เงินกันก็ไม่มีเสียด้วยแกมีเงินอยู่เท่าไรวะอ้ายนัส”

ร.ท. ดำรงพุดเสริมขึ้น

“กันมี ๒๕๐ บาท พอเที่ยวแล้วไว้ย”

สมนึกทำหน้าเบ้

“เที่ยววางดี ๆ อย่างนี้นั้นต้องพกเงินไปแยะ ๆ อ้า-อ้ายนพมีเงินติดกระเป๋าเท่าไรวะ”

ร.ท. นพอมยิ้ม

“มีแยะ”

“แยะนะเท่าไรล่ะ”

“๓๐ บาท”

“นั่นหรือแยะ ซื่อบุหรืกระป๋องเดี๋ยวก็หมดแล้ว ชักกลุ่มเสียแล้วซีกู คุณยกก็พาแม่บ้านน้ำภาและน้ำไฟไปค้ำบ้านสวนบางกรวย จะไถเงินใครก็ได้” พุดจบเขาก็หันมาทางเจ้าแห้ว “ทำไมแกไม่ขอเงินลุงพล อากร อามอ มาฝากอ้ายนัส อ้ายนพ และอ้ายรงมันบ้าง”

เจ้าแห้วสิ้นศรัทธา

“ไม่ไหวครับ รับประทานเจ้านายและท่านเจ้าคุณหัวเสียตลอดวัน บริษัทเฟอร์นิเจอร์ส่งของมาขาด ๆ เกิน ๆ และไม่ถูกต้องตามความประสงค์ ก่อนจะมานี้ผมยังหุดหิดถูกคุณพลตะ มาเสียได้ค่อยสบายใจ”

เสียตีถอนหายใจเฮือกใหญ่

“ขอยืมเงินเที่ยวสักหมื่นเถอะวะอ้ายแห้ว”

เจ้าแห้วทำคายนแล้วหัวเราะ

“รับประทานเงินเย็นหรือเงินก็บครับ”

“เงินบาทไว้”

เจ้าแห้วหัวเราะอย่างขบขัน

“รับประทาน ถ้าผมมีเงินตั้งหมื่นบาทให้คุณขอยืมผมก็ไม่ใช้คนละครับรับประทานสัก ๕ หรือ ๑๐ บาท ค่อยนำฟัง”

พนัสพูดตัดบท

“จะตั้งอะไรมากมายนักวะ เราห้าคนทั้งอ้ายแห้วเที่ยวสัก ๒๐๐ บาทก็พอแล้ว หัดใช้เงินน้อย ๆ เสียบ้าง” แล้วเขาก็พยักหน้ากับเจ้าแห้ว “แกรีบไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าเดี๋ยวนี้ ฉันทิ้งเวลาแก ๑๐ นาทีแล้วรีบมาที่นี้ แต่งตัวให้โก้หน่อยนะไว้ย ชูโตใหญ่มีไหมล่ะ”

“มีครับ แต่อยู่ในโรงจ่านำ”

“เดี่ยวเตะคางหักเท่านั้นเอง ไป-รีบไปอาบน้ำ ข้าวไม่ต้องกิน เราจะไปกินข้าวกันที่หัวหมาก”

เจ้าแห้วยิ้มแป้น

“แหม รับประทานเข้าทีครับ” พูดจบเจ้าแห้วก็ลุกขึ้นพาตัวเดินออกไปจากห้องรับแขก

ปอนเตี้ยคเก่งสี่คริมซึ่งขับโดยเจ้าแห้วได้พาลูกชายของสี่สหายออกจากบ้าน “พัชรภรณ์” ก่อนเวลา ๑๙.๐๐ น. เล็กน้อยมุ่งตรงไปทางพระโขนง เจ้าแห้วแต่งชุดเล็กคือผูกเน็คไทแต่ไม่สวมเสื้อนอก เขานั่งคู่กับ ศาสตราจารย์ ร.ท. ดำรง ลูกชายโตนของนายพลดิเรก ทุกคนรู้สึกว่ารถยนต์นับจำนวนพันที่มาจากต้นถนนสุขุมวิทหรือออกจากซอยต่าง ๆ ล้วนแต่ป้ายหน้าไปทางพระโขนงทั้งนั้นเพื่อเลี้ยวเข้าซอยคลองตันไปหัวหมาก

เมื่อรถเลี้ยวเข้าซอยคลองตันขบวนรถเก่ง หรือแท็กซี่ตลอดจนรถจี๊ปรถตรวจการ รถประจำทางก็แล่นตามกันไปเป็นแถวยาวเหยียด มีรถสวนออกมาไม่มากนักคือรถของผู้ที่มาเที่ยวชมงานตั้งแต่ตอนเย็นกำลังกลับบ้าน แต่ผู้ที่กำลังจะไปเที่ยวงานมีดีฟ้ามีฝน การเดินทางไปเที่ยวงานแสดงสินค้านานาชาติแห่งเอเชียจะต้องอาศัยรถเป็นพาหนะ ถ้าขึ้นเดินไปตั้งแต่หัวค่ำจนรุ่งสว่างก็ยังไม่ถึงหัวหมาก ดังนั้นรถประจำทางทุกคันจึงมีผู้โดยสารเบียดเสียดเหยียดยันกันแน่นขนัด และนักขับแท็กซี่ต่างก็มีโชคดีรำรวยไปตามกัน ค่าแท็กซี่จากปากซอยคลองตันไปหัวหมากอย่างน้อย ๓๐ บาท จากประตูน้ำทุกวันถึงหัวหมาก ๕๐ บาท ส่วนขากลับตอนเลิกงานนักเที่ยวก็ต้องช่วยตัวเองหาทางกลับบ้านเอาเองตามแต่เงินในกระเป๋าของตนจะอำนวย

พอใกล้จะถึงทางแยกถนนตัดใหม่เพชรบุรี รถก็เริ่มติดการจราจรในวันแรกของงานชุลลขลักที่สุด ทางเข้าสู่บริเวณงานอีกทางหนึ่งคือมาจากคลองจั่นรถก็ติด เคลื่อนไหวไปได้ทีละคืบสองคืบก็ต้องหยุด

ปอนเตี้ยคเก่งไม่มีเครื่องปรับอากาศ เมื่อรถติดนาน ๆ รวมชั่วโมง พนัส นพ สมนึก และดำรงซึ่งแต่งชุดสากลก็รู้สึกร้อนจนแทบจะทนไม่ไหว

“แหงออกไปทางขวาได้ไหมไว้ยอ้ายแห้ว” นพชะโงกหน้าพูดกับเจ้าแห้วอย่างอึดอัดใจ “รถติดอย่างนี้น้ำรำคาญเหลือเกิน”

“รับประกันแข่งไม่ได้หรอกครับ มีรถสวนมาอยู่ในทางของเขาตลอดเวลา”

“แข่งออกทางซ้ายได้ไหมล่ะ”

“แข่งซ้ายก็ตกถนนซีครับ ว่า...ทำไมมันติดกันจัง”

ตำรวจหันมามองดูเพื่อน ๆ ของเขา

“หมดยกเที่ยวเสียแล้วซี ถ้ารู้ว่ารถมันติดกันเช่นนี้ข้างกันก็ไม่มาแล้วเมื่อไรเราจะไปทำงาน นี่สองทุ่มเข้าไปแล้ว งานเลิกเพียงสี่ทุ่มเท่านั้น”

พนัสถอนหายใจโล่งอก เมื่อแลเห็นรถคันหน้าเคลื่อนที่ไปได้ เขายกมือขวาตบป่าเจ้าแห้วค่อนข้างแรง

“ไปเร็วอ้ายแห้ว ข้างหลังเขากดแตรไล่แล้ว”

เจ้าแห้วนำปอนเตียคเคลื่อนออกจากที่ติดตามรถเก๋งที่อยู่ข้างหน้าไปทันที แต่แล่นไปได้ไม่เกิน ๒๐ เมตรก็ต้องหยุดอีก เสียดีถือดเสื้อสากลอกแล้วกล่าวขึ้นอย่างหัวเสีย

“ลงเดินไปเถอะไว้วัยพวกเรา ถอดเสื้อไว้ในรถนี่แหละ นัดพบกับอ้ายแห้วในงานให้อ้ายแห้วมันขับรถตามเราไป เราคงถึงก่อนอ้ายแห้วแน่ ๆ”

พนัสหัวเราะหึ ๆ

“อย่างน้อยก็ ๘ กิโลเมตรแกเดินไหวหรืออ้ายตี”

สมนึกทำคอเย็น

“ตั้ง ๘ กิโลเมตรร่องระเบิดแน่ เห็นจะเที่ยวคืนเดียวพอแล้วเรา อย่างนี้ไม่สนุกเลย”

พนัส นพ และ ดำรง ต่างถอดเสื้อสากลอกเพราะทนความร้อนอ้าวไม่ไหว ปอนเตียคเก๋งค่อย ๆ คลานคืบไปแล้วก็หยุดอีกคลานต่อไปอีกอย่างน่ารำคาญ แต่เมื่อผ่านทางแยกถนนตัดใหม่เพชรบุรีไปได้การจราจรก็ค่อยสะดวกขึ้นนาน ๆ รถจึงจะติดสักครั้ง

ในที่สุดลูกชายของสี่สหายก็มาถึงบริเวณงานอันใหญ่โตกว้างขวางมองแลเห็นแสงไฟสว่างจ้าจับต้อง ฟุ้งนาหิวหมากกลายเป็นอาคารที่ทันสมัยงามหรู รัฐบาลได้ทุ่มเงิน ๘๔ ล้านลงทุนสร้างสถานที่นี้และประเทศต่าง ๆ ที่นำสินค้ามาแสดงก็ได้ลงทุนอีกหลายร้อยล้าน ในการลำเลียงสินค้าเดินทางมาจากประเทศของเขา ห้องฟุ้งนาที่ไม่เคยมีความหมายแก่ใครได้มีความสำคัญขึ้นมาแล้ว

เจ้าแห้วบังคับรถเลี้ยวขวามือ เข้าไปในที่จอดรถของ รสพ. ซึ่งสามารถจอดรถยนต์ได้นับพันคันอยู่ทางด้านตะวันตกและด้านใต้ของบริเวณงาน เจ้าหน้าที่เฝ้ารถคนหนึ่งวิ่งมาขวางหน้าและชูมือเป็นสัญญาณให้เจ้าแห้วหยุดรถ

“ตรงไปข้างหน้าและจอดตามแนวเส้นปูนขวาทางขวาคับ กรุณาจ่ายเงินค่าฝากรถห้าบาทด้วยครับ” แล้วเขาก็เดินเข้ามาหยุดยืนข้างรถส่งใบเสร็จรับเงินให้เจ้าแห้ว

เมื่อเจ้าแห้วหันมาทางดำรง ดำรงก็พูดยิ้ม ๆ

“ฉันมีใบละร้อย แกจ่ายไปก่อนซี”

“ปู่ไร้-รับประกันผมมีมาสองบาทเท่านั้น”

พนัสยื่นธนบัตรใบละห้าบาทฉบับหนึ่งออกไปนอกหน้าต่างรถ

“เฮ้อ-เอาที่นี้ ต้องเก็บค่าฝากรถก่อนด้วยหรือพี่ชาย”

“ผมทำตามระเบียบครับ”

“งั้นอะนะ แล้วขาออกไม่มีใครจอดขวางหน้าหรืออยู่ข้างหลังรถอะนะ”

“ไม่ครับ รถทุกคันต้องจอดตามแนวที่เรากำหนดไว้ดูก็ง่ายหายก็รู้ กลับก่อนไม่คับคั่งกลับทีหลังก็สะดวกครับ”

เจ้าแห้วขับปอนเตียคแล่นลึกเข้าไปตามบริเวณที่จอดรถซึ่งมีรถส่วนตัวจอดอยู่เรียงรายเต็มไปหมด พอมีที่ว่างเจ้าแห้วก็บังคับรถเลี้ยวเข้าไปจอดหน้ารถตรงเส้นปูนขาวพอดี มีช่องกลางเป็นถนนดินแต่บดทับเรียบร้อยกว้างประมาณ ๖ เมตร สำหรับให้รถแล่นไปมาได้สะดวก

อย่างไรก็ตาม เมื่อลงจากรถแล้วก็ต้องเดินอีกเกือบครึ่งกิโลเมตรกว่าจะถึงประตูเข้าบริเวณงานทางด้านใต้ นพสงเงินให้เจ้าแห้ว ๒๐ บาทและให้ไปซื้อบัตรผ่านประตู เขากล่าวกับเพื่อนเกลอของเขาอย่างภาคภูมิใจ

“กันมีเงินอยู่ ๓๐ บาทกันเลี้ยงเต็มที่ กันไม่ต้องอันเลยคืนนี้ประเดี๋ยวไปหาอาหารฝรั่งชุดดินเนอร์กันกัน”

เสี่ยตีมองดูลูกชายนิกรอย่างเศร้าใจ

“ค่าผ่านประตู ๑๕ บาทเข้าไปแล้ว เหลืออีก ๑๕ บาทอย่างดีก็ข้าวต้มปลาคนละชาม อาหารฝรั่งในงานนี้นะอย่างน้อยก็คงไม่ต่ำกว่าชุดละ ๕๐ บาทไว้ย พุดแล้วชักยวะ พรงี้มาเที่ยวใหม่ กันจะหาเงินติดกระเป๋าสามสี่หมื่น เที่ยวทั้งทีก็ต้องเที่ยวแบบเศรษฐี”

เจ้าแห้วเดินยิ้มกริ่มเข้ามาหาเจ้าหนุ่มรูปหล่อทั้งสี่คนแล้วส่งบัตรผ่านประตูให้ ร.ท. นพ

“รับประทานบัตรทั้ง ๕ ฉบับนี่ตอนสามทุ่มเขาออกรางวัลด้วยนะครับ คนขายบัตรเขาบอกผม”

นพพยักหน้ารับทราบ

“เงินทอนล่ะ”

เจ้าแห้วสะดุ้งเล็กน้อยแล้วล้วงกระเป๋าเสื้อเชิ้ตแขนยาวสีขาวหยิบธนบัตรใบละ ๕ บาทฉบับหนึ่ง ออกมาส่งให้ลูกชายของนิกร

“แะะ แะะ ห้าบาทก็เอาทอนด้วยหรือครับ”

“แล้วกัน ฉันมีมา ๓๐ เท่านั้น ซื้อบัตรผ่านประตูไป ๑๕ บาทแล้ว คืนนี้เราจะเที่ยวกันแบบประหยัดรู้ใหม่”

สี่สหายหนุ่มกับเจ้าแห้วต่างพากันเดินผ่านประตูเข้าไป นพเก็บหางบัตรไว้ซึ่งทุกฉบับมีหมายเลขเพื่อการออกรางวัลประจำคืน พอเข้ามาในบริเวณงานทุกคนก็แลเห็นอาคารถาวรอันสวยงามลานตาไปหมด แสงไฟฟ้าสว่างจ้าราวกับกลางวัน พนัส นพ สมนึก ดำรง และเจ้าแห้วหยุดยืนริมถนนอันเป็นที่จอดรถของเจ้าหน้าที่ทางด้านหลังภัตตาคารต่างคนต่างกวาดสายตามองไปรอบ ๆ

เบื้องหน้าคืออาคารหอประชุมอันสวยงาม ทางขวามือคือศาลาไทย ถัดไปเป็นสถานที่จำหน่ายสินค้าของรัฐบาลต่างประเทศ ทางซ้ายมือคืออาคารแสดงผลผลิตภัณฑ์ต่างประเทศและตรงไปข้างหน้ามีอาคารน้อยใหญ่อีกมากมายแน่นขนัดไปหมด

พนัสกล่าวขึ้นเบา ๆ

“ห้องนาเกือบ ๔๐๐ ไร่ ถูกเนรมิตให้กลายเป็นเมืองสวรรค์ไปแล้ว ด้วยเงินของรัฐเกือบร้อยล้าน”

นพว่า “ตามความคิดโง่ ๆ ของกัน เอาเงินนี้มาสร้างโรงเรียนหรือสร้างโรงพยาบาลคงจะมีประโยชน์กว่า เพราะสินค้านานาชาติที่นำมาแสดงประเทศเราผลิตไม่ได้ต้องซื้อเขาตะบัน เขาเอามาเผยแพร่ให้เราเห็นเราก็สั่งซื้อเขา สร้างโรงเรียนช่วยให้เด็ก ๆ ได้มีที่เรียนไม่ต้องเสียเงินค่าแป๊ะเจี๊ยะ หรือสร้างโรงพยาบาลก็ได้ช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ที่เจ็บไข้”

เจ้าแห้วพูดเสริมขึ้นมาว่า

“รับประทานรู้สึกว่าคุณที่มันใหญ่โตกว้างขวางเหลือเกินนะครับ”

ศาสตราจารย์ดำรงยิ้มให้เจ้าแห้ว

“ก็รวม ๔๐๐ ไร่ นั่นแหละ เทียวคืนเดียวนะไม่ทั่วหรอก อย่างมากก็ได้ชมผลิตภัณฑ์ของชาติต่าง ๆ ไม่กี่ชาติ”

ลูกชายของสี่สหายกับเจ้าแห้วพากันเดินเข้าไปสู่ใจกลางของงานจนกระทั่งมาถึงวงเวียนมีถนนแยกไปหลายทาง ทั้งถนนซอยและถนนใหญ่ มีอาคารแสดงผลิตภัณฑ์ภายในประเทศและต่างประเทศ อาคารเหล่านี้ทำให้ผู้คนหลายหมื่นคนที่มาเที่ยวชมงาน หลังไหลเข้าไปชมสินค้าเบียดเสียดเหยียดคั่นอย่างล้นหลาม งานแสดงสินค้านานาชาติเป็นที่รวมของคนทุกชั้น นับตั้งแต่ตาสีตาสคนบ้านนอกคอกนา คนชั้นต่ำชั้นกลางและชั้นสูง คนไทยคนจีนคนแขกและฝรั่งชาติต่าง ๆ เดินปะปนกัน ที่มาเที่ยวตั้งแต่เย็นหาทางออกไม่ถูกก็มี

ชาวชนบทกลุ่มหนึ่งทั้งหญิงชายรวม ๕ คนยืนรวมกลุ่มอยู่ที่น้ำพุทางนาคกลางวงเวียน เมื่อลูกชายของคณะพรรคสี่สหายและเจ้าแห้วเดินผ่านเข้ามา ชายชราคนหนึ่งก็ปรารถเข้ามาถามกล่าวเสียงแปร่ง ๆ

“คุณครับ ช่วยบอกผมหน่อยได้ไหมครับ ทางออกอยู่ทางไหนครับ แหม-พวมผมตั้งค้นหาอยู่ตั้งนานจนอ่อนใจแล้วหาประตูออกไม่พบ”

นพยิ้มให้ชายชรา

“ประตูเข้าออกมันมีสี่ทางครับลุง ลุงจะออกทางไหนล่ะครับ”

“ออกทางถนนที่มีรถเมล์ครับ ผมกับพรรคพวกจะไปสถานีขนส่งสายเหนือครับ ไปนอนที่นั่นแล้วพุงนี้ขึ้นรถกลับบ้าน”

“อ้อ ออกทางนี้ซีครับ ทางทิศเหนือนี้ พอเลยประตูออกไปก็ถึงถนนมีรถเมล์ไปอำเภอบางกะปิ หรือไปสถานีขนส่งสายเหนือก็ได้ งานนี้รถเมล์ขาวเขาเดินพิเศษรับคนจากสถานีขนส่งสายเหนือมาส่งที่งาน”

“ใช่แล้วครับ เดินตรงไปทางนี้หรือครับ”

“ครับ ตรงเรื่อยไปไม่ต้องเลี้ยว ถ้าสงสัยก็ถามตำรวจเขา”

ชายชรายิ้มแห้ง ๆ

“เมื่อที่ผมถามตำรวจสองข้างเขาดูแล้ว ถามเขาว่าทางออกอยู่ทางไหน เขาบอกผมว่าเขาเองเขาก็หาทางออกไม่ถูกเหมือนกัน จะกลับโรงพักตั้งแต่เย็นหาทางออกไม่ได้”

“อ้าว” นพอุทาน “เป็นยังงั้นไป ลุงพาพรรคพวกเดินตรงไปทางนี้แหละครับไปตามถนนใหญ่ไม่ต้องเลี้ยวไปทางไหนแล้วก็จะถึงทางออกทางด้านเหนือคือถนนคลองตันที่จะผ่านไปอำเภอบางกะปิและไปสถานีขนส่งสายเหนือ”

“โอ-ขอบคุณครับคุณหลวง”

นพสะดุ้งเฮือก

“เปล่าครับ ผมไม่ได้เป็นคุณหลวงหรือครับคุณลุง”

ชายชรายิ้มแห้ง ๆ แล้วเดินกลับไปหาพรรคพวกของแก สี่สหายหนุ่มกับเจ้าแห้วเดินผ่านวงเวียนเดียวขวามือไปตามถนนสหประชาชาติ ทางซ้ายมือเป็นอาคารของรัฐบาลชาติต่าง ๆ ที่นำสินค้ามาแสดงในงานนี้ แต่ละร้านตกแต่งอย่างงามหรูหราประดับประดาด้วยศิลปะล้ำยุค อย่างไรก็ตามบริเวณงานเต็มไปด้วยฝุ่นปลิวฟุ้งไป

ทั่ว และที่น่าตำหนิที่สุดก็คือไม่มีสถานที่บำบัดทุกข์ไม่ว่าจะเป็นทุกข์เบาหรือทุกข์หนัก ใครปวดก็ต้องอั้นไว้หรืออั้นไม่ไหวก็ต้องปล่อยให้ราดออกมาหรือหามุมมืดช่วยตัวเอง

หนุ่มสาวคู่หนึ่งเดินสวนทางมา ฝ่ายชายแต่งสากลเรียบร้อยเป็นเรือเอกแห่งราชนาวีและอยู่ในชอชยใหญ่ข้างบ้าน “พัชราภรณ์” นั่นเอง เป็นลูกชายของท่านนายพลเรือเอกราชการคนหนึ่งรักใคร่ชอบพอกับคุณหญิงวาดและคุณเจ้าปัจจุบันนี้ ๗ มากเพราะต่างก็เป็นเพื่อนบ้านที่ดีต่อกัน สาวสวยที่เดินเคียงคู่มากับ ร.อ. พิสิทธิ์ ก็คือภรรยาคู่ชีวิตของเขาที่เพิ่งแต่งงานกันเมื่อเร็ว ๆ นี้ นั่นเอง

เพราะรู้จักคุ้นเคยกับลูกชายของสี่สหาย ร.อ. พิสิทธิ์จึงพาเบญจมาศภรรยาของเขาปราดเข้ามาหา ทั้งสองฝ่ายต่างทักทายกันอย่างสนิทสนม

“พวกคุณเพิ่งมาหรือครับ” นายทหารหนุ่มต้นเรือแห่งเรือปราบเรือดำน้ำลำหนึ่ง กล่าวทักลูกชายของสี่สหายอย่างยิ้มแย้ม

“ครับ เราเพิ่งมาถึงเมื่อสักครู่นี้เอง” ร.ท. พันต์ตอบแทนเพื่อน ๆ ของเขา “คุณกับคุณแอมมานานแล้วหรือครับ”

“มาตั้งแต่ ๑๗.๐๐ น. ครับ เรากำลังจะกลับบ้านครับ แอมเขาเมื่อยขาเดินไม่ไหวทั้ง ๆ ที่เราเดินเที่ยวได้เพียงในสี่ของบริเวณงานเท่านั้น”

สาวสวยพูดเสริมขึ้น

“ราคาญฝุ่นด้วยคะ แล้วก็อาหารและเครื่องดื่มแพงเหลือเกิน”

“แพงมากหรือครับ” เสี่ยตี๋ถามยิ้ม ๆ

“เราไม่เคยทานอาหารแพงขนาดนี้หรือคะ ข้าวผัดใส่ไข่จานละ ๒๗ บาท ๕๐ สตางค์ ซึ่งเขาคิดค่าเซอร์วิสรวมไปด้วย น้ำอัดลมขวดละ ๕ บาทรวด แต่อย่างพวกคุณคงจะเห็นว่าราคานี้ไม่แพง”

นพพูดโพล่งขึ้น

“แพงซีครับ ข้าวผัดตักตะบวยอะไรกันจานหนึ่งตั้งเกือบ ๓๐ บาท แล้วคนจนหรือคนที่มีเงินติดตัวมาเพียงเล็กน้อยจะกินได้อย่างไร หนังสือพิมพ์น่าจะลงข่าวให้รู้เพื่อคนจนจะได้ห่อข้าวหรือเอาข้าวใส่ปิ่นโตเอาน้ำใส่ขวดมากินกัน อ้า-ขอโทษครับคุณแอมสั้วมีไหมครับ”

“อู๊ตาย” หล่อนอุทานแล้วหัวเราะคึก

ร.อ. พิสิทธิ์ตอบแทนภรรยาของเขา

“มีทางด้านลำเพ็งโนนครับ ดูเหมือนมีแห่งเดียวแต่ได้ยินเขาพูดกันว่ามันสกปรกบัดซบ”

“ว่า – เขาจัดงานเขาไม่ได้ถึงถึงความสำคัญในเรื่องนี้เลยนะครับ เรื่องสั้วมันว่าสำคัญที่สุด คนตั้งหมื่นก็ต้องอึหรือต้องฉี่กันบ้างละ บางคนเกิดท้องเสียอย่างกะทันหัน บางคนกินเบียร์หรือเหล้าเข้าไปมาก ๆ ก็ต้องฉี่บ่อย ๆ มันเป็นเรื่องธรรมชาติของมนุษย์ไม่ใช่เรื่องที่น่าอับอายอะไร ถ้าผมเป็นกรรมการงานแสดงสินค้า ผมจะต้องสร้างสั้วไว้อย่างน้อย ๕๐ แห่งเพื่อให้ประชาชนที่มาเที่ยวได้รับความสะดวกสบาย”

ร.อ. พิสิทธิ์เห็นพ้องด้วย

“จริงครับ แล้วก็ควรจะขอร้องให้โรงเรียนสตรีต่าง ๆ มาตั้งร้านจำหน่ายอาหารและเครื่องดื่มในราคาพอสมควร คนจนจะได้มีโอกาสมาเที่ยวชมงานนี้ โดยไม่จำเป็นจะต้องมีเงินติดตัวมามาก ๆ”

สนทนากันอีกสักครู่ นายทหารเรือเพื่อนบ้านของเจ้าหนุ่มรูปหล่อทั้งสี่คนกับภรรยาของเขาก็ลาจากไป ลูกชายของสี่สหายกับเจ้าแห้วหลบฝุ่นเข้าไปเที่ยวในร้านเยอรมันตะวันตกซึ่งตกแต่งสวยงามและสร้างเป็นสอง

ชั้น รถยนต์เก๋งยี่ห้อชั้นนำตั้งโชว์อยู่รอบ ๆ เสียทีสนใจกับการตกแต่งสถานที่มากกว่าสินค้าในร้าน ส่วนนพซึ่ง เป็นสถาปัตย์สนใจกับแบบของอาคารถึงกับชมว่าออกแบบได้สวยงาม แต่พสนกับดำรงสนใจกับน้ำพุสี่สรรต่าง ๆ ประกอบกับเสียงดนตรีอันไพเราะ

“ไม่ยากอะไรหรอกเพื่อน เกี่ยวกับระบบแสงและเสียงซึ่งมีความสัมพันธ์กับแรงส่งของกระแสไฟฟ้า” ลูกชายของนายพลดิเรกอธิบายให้พสนฟัง

สุภาพบุรุษในวัยกลางคนคนหนึ่ง ได้ยินดำรงพูดเช่นนั้นก็หันมามองดูดำรงอย่างหมั่นไส้และขัดคอว่า

“คุณว่าไม่ยากคุณทำได้ไหมครับ”

ศาสตราจารย์ดำรงยิ้มให้

“ผมคิดว่าเป็นงานที่ง่ายที่สุดสำหรับผม ผมคือศาสตราจารย์ร้อยโทดำรงลูกชายของนายพลดิเรกจอม นักวิทยาศาสตร์คนสำคัญของโลกนี้ครับ ถ้าคุณจะให้ผมทำน้ำพุประกอบดนตรีเชิญติดต่อกับผมได้ที่บ้าน “พัชร ภาภรณ์” ผมคิดราคาซ่อมเยาเป็นพิเศษ”

สุภาพบุรุษผู้นั้นมองดูดำรงอย่างตื่น ๆ

“โอ-ผมขอโทษเถอะครับ ผมนี่ไม่ถึงว่าคุณคือศาสตราจารย์ดำรง ผมเชื่อแล้วครับว่าคุณทำน้ำพุแบบนี้ ได้แน่ ๆ แะะ แะะ ผมลาละครับ” พูดจบเขาก็พาตัวเดินไปจากที่นั่น

นพพสนนึกกับเจ้าแห้วเดินเข้ามาหาดำรงกับพสน

“ไปหาข่าวกินกันเถอะไว้วัยพวกเรา” ลูกชายของนิกรกล่าวกับพสนและดำรง กันหิวจนตาเหลือแล้ว อ้ายตี มั่นกีหิว”

พสนยิ้มให้

“ไปกินที่ไหนล่ะ”

นพว่า “ที่ไหนก็ได้ เดินมันเรื่อย ๆ ไปก่อน”

เสียทีพูดเสริมขึ้น

“ใครมีเงินในกระเป๋าอยู่เท่าไร เอามาให้กันเถอะไว้วัยแล้วกันจะเป็นคนจ่ายเอง คินนี้เราจะเที่ยวอย่าง เศรษฐีไม่ได้แน่ แล้วก็การกินก็ต้องประหยัด ไม่ใช่กินอาหารชุดแบบอาหารฝรั่ง กินพอให้มันหนักท้องก็แล้วกัน ทุกคนเอาเงินมาให้กันเถอะเพื่อจะได้รู้ว่าเรามีเงินสำหรับเที่ยวเท่าใด”

นพส่งเงินให้สมนึก ๑๕ บาท ศาสตราจารย์ดำรงเทกระเป๋าหยิบมาให้ ๒๕๐ บาท พสนมีอยู่ ๒๑๐ บาท เสียทีไม่มีติดตัวเลยแม้แต่บาทเดียว

“ได้เท่าไรวะ” นพถามขณะที่สมนึกกำลังนับต้นทุน

“๔๗๕ บาทเท่านั้น ของกันไม่มีติดกระเป๋าเลย เสือกฉีกทิ้งเสีย ๔๐๐ บาท เป็นอันว่าคินนี้เรามีงบ ประมาณการเที่ยวเพียงเท่านี้” พูดจบเขาก็หันมาทางเจ้าแห้ว “เฮ้-แกมีเงินเท่าไรร้อมารวมกันไว้วัย กันจะได้ทำ หน้าที่เป็นคนจ่ายเงินแต่คนเดียว”

เจ้าแห้วถอนหายใจเฮือกใหญ่ ล้วงมือลงไปใ้ในกระเป๋าทางเกงหยิบธนบัตรย่อยออกมาปึกหนึ่งส่งให้ลูกชายของเสียหงวน

“รับประทานทั้งเนื้อทั้งตัวมีอยู่แค่นี้แหละครับ”

เสียทีนับเงินของเจ้าแห้วซึ่งมีธนบัตรใบละ ๕ บาทเพียง ๒ ฉบับ นอกนั้นเป็นใบละบาทเก๋าคร้าต้า

“มี ๑๖ บาทเท่านั้นละหรือ”

“ครับ”

สมนึกหัวเราะ

“หัดพกเงินสดติดกระเป๋าบ้าง บ้างชีวะอ้ายแห้ว”

“โอ้-มันไม่มีจะพกนะซีครับคุณนิก เงินเดือนออกก็ใช้หนี้เขาไปตั้งสามสี่ร้อยแล้ว เหลืออยู่ ๑๖ บาทนี่แหละครับ”

“แล้วว่าจะถึงสิ้นเดือนแกจะเอาอะไรใช้”

“ก็ได้ทิปจากพวกเจ้านายนะซีครับ บางทีคุณแม่ของพวกคุณท่านก็ให้ผมบ้าง บางทีรับประทานใช้ไปซื้อของเงินทอนเหลือมาท่านก็ไม่เอา ผมมีชีวิตรอดอยู่ได้อย่างนี้แหละครับ ถ้าพึ่งเงินเดือนแล้วไปไม่รอด”

เสี่ยตีเก็บเงินทั้งหมดใส่กระเป๋าทางเกง

“เรา ๕ คนมีเงินเที่ยวเพียง ๔๙๑ บาท สำหรับคนจนก็อาจจะเพียงพอแล้ว แต่เราเป็นลูกเศรษฐี เงินแค่นี้มันน้อยเหลือเกิน กันบอกตามตรงว่า กันหมดสนุกเพราะกันไม่มีเงิน”

นพพุดตัดบท

“เอาเถอะน่า เราไม่ได้มาซื้อของ เพราะสินค้าต่าง ๆ โดยมากประเทศที่เขานำมาแสดงเขาก็เอามาโชว์เท่านั้นไม่ได้เอามาขาย เขาต้องการโฆษณาสินค้าของเขาเพื่อให้เราติดต่อสั่งซื้อในโอกาสต่อไปเมื่อเราพอใจแล้วเขาก็เปิดโอกาสให้พวกพ่อค้ามาติดต่อซื้อขายในตอนกลางวัน รีบไปหาข้าวกินกันเถอะ กันหิวจนลมออกหูแล้ว”

สี่สหายหนุ่มกับเจ้าแห้วต่างอำลาร้านเยอรมันตะวันตกผ่านร้านเนเธอร์แลนด์มาเลเซียไปตามถนนซอย ซึ่งตอนนั้นทุกคนรู้สึกลานตาไปหมดด้วยแสงสีและอาคารอันสวยงาม พอสั่งถึงกับบอกว่า

“ซักจะงงแล้วว๊วย นิกไม่ออกแล้วว่าเราเข้ามาทางด้านไหน คูมันลับสนไปหมด”

เสี่ยตีเห็นพ้องด้วย

“ถ้าหลงอยู่ในงานนี้กลับบ้านไม่ได้จะว้ายังไง บริเวณงานมันกว้างขวางจริง ๆ ถ้าจะเที่ยวชมร้านรวงต่าง ๆ ให้ทั่วก็เห็นจะต้องมาเที่ยวติด ๆ กันสัก ๑๐ คืน แต่ฝุ่นมันตลบไปหมดไม่น่าเที่ยวเลย ส้วมสาธารณะหรือร้านเครื่องดื่มริมถนนพอจะนั่งพักอ่อนบ้างก็ไม่มี มีแต่อาคารถาวร แวะชมร้านออสเตรเลียก่อนไม่ดีหรือ”

“ว้า” นพเอ็ดตะโร “หาข้าวกินเสียก่อนเถอะน่าแล้วจะเที่ยวชมร้านไหนก็ได้ เลยเวลาอาหารค่ำมาตั้งสองชั่วโมงแล้ว”

ประชาชนหลายหมื่นคนพากันเที่ยวชมงานอย่างคับคั่งแต่เพราะบริเวณงานกว้างขวางจึงไม่มีการเบียดเสียดเหยียดอัดกันจะมีเบียดกันมากก็เฉพาะภายในร้านแสดงสินค้าบางชาติที่มีสิ่งดึงดูดใจประชาชนให้เข้าไปชมกิจการหรือสินค้าต่าง ๆ เป็นต้นว่าร้านสหรัฐอเมริกา ร้านญี่ปุ่นหรือออสเตรเลียซึ่งตกแต่งสวยงามมาก

ในที่สุด ลูกชายของสี่สหายกับเจ้าแห้วก็เข้าไปในร้านขายอาหารของร้านชาวยุโรปแห่งหนึ่งซึ่งอยู่ในเขตเดียวกับร้านแสดงสินค้าของชาตินั้น ห้องอาหารเป็นห้องโถงใหญ่มีโต๊ะอาหารอยู่ประมาณ ๓๐ โต๊ะ พนักงานรับใช้เป็นคนไทยในวัยหนุ่มแต่งกายเรียบร้อยแต่มีฝรั่งชาวยุโรปสองสามคนคอยควบคุมดูแลให้ความสะดวกแก่ผู้ที่เข้ามารับประทานอาหารและเครื่องดื่มภัตตาคารชั่วคราวนี้จำหน่ายอาหารแบบยุโรปเป็นชุด หรือเป็นจานแล้วแต่จะสั่ง นอกจากนี้ก็มีเหล้าเบียร์ เครื่องดื่มตลอดจนน้ำชากาแฟ ไอศกรีม ไข่เลี้ยงและน้ำอัดลมแช่เย็นอีกหลายชนิด ผู้ที่นั่งรับประทานอาหารอยู่ตามโต๊ะต่าง ๆ มักจะเป็นคนชั้นสูงหรือคนมีเงินนั่นเอง หรือมีเงินนั้นก็ชาวยุโรปอเมริกันภัตตาคารชั่วคราวนี้ตั้งใจจะขายเฉพาะพวกเศรษฐีเท่านั้น เพราะขายอาหารแพงที่สุดอย่างไม่น่าจะเป็นไป

ได้ นอกจากนี้พวกฝรั่งตาน้ำข้าวเจ้าของร้านยังแสดงกิริยาท่าทางดูหมิ่นพวกคนไทยหรือคนจีนที่ไม่ได้แต่งกายสากลเข้ามานั่งรับประทานอาหาร หรือเครื่องดื่มในร้านของเขา

เพราะสี่สหายหนุ่มของเราเคยผ่านอเมริกามาแล้วจึงเห็นว่าภัตตาคารเช่นนี้ไม่ได้วิเศษวิโส หรือมีความหมายอะไรนัก ร.ท. นพเดินนำหน้าพาเพื่อนเกลอทั้งสามและเจ้าแห้วเข้ามาในห้องโถงของภัตตาคาร ซึ่งเป็นห้องที่กั้นฝาสูงประมาณ ๔ ฟุตเท่านั้น

พนักงานรับใช้คนหนึ่งรีบเข้ามาต้อนรับและเชิญให้ที่นั่งที่โต๊ะสี่เหลี่ยมยาวโต๊ะหนึ่งสำหรับ ๖ คน

“ต้องการอาหารหรือเครื่องดื่มอะไรบ้างครับ”

นพยกหน้าขึ้นมองดูชายหนุ่มในวัยเดียวกับเขา และยิ้มให้

“ขอเมนูหน่อยซี”

“ได้ครับ” ชายหนุ่มรับคำและเลื่อนตัวไปที่โต๊ะใกล้ ๆ กันหยิบกระดาษแข็งแผ่นหนึ่ง เอามาส่งให้ลูกชายนิก

เมนูแผ่นนี้เขียนเป็นภาษาอังกฤษบอกชื่ออาหารชุดและอาหารต่าง ๆ แบบยุโรป เหล้าเบียร์ เครื่องดื่มผลไม้ และไอศกรีม น้ำชากาแฟ นพอ่านดูอย่างคร่าว ๆ แล้วส่งให้เจ้าแห้ว

“แกอยากกินอะไรสั่งเอาตามใจชอบ”

เจ้าแห้วมองดูรายการในเมนูก็ทำหน้าเบ้ รีบส่งให้พนัส

“รับประทานภาษาฝรั่งผมกระดิกหูเมื่อไหร่ล่ะครับ พ่อเขาส่งผมไปเรียนต่างประเทศก็ดันส่งไปเรียนที่อัฟริกา”

ขณะที่พนัสปรึกษาหารือกับดำรงเกี่ยวกับอาหาร ร.ท. นพได้กระซิบกระซาบถามพนักงานรับใช้เบา ๆ ว่า

“พี่ชาย อาหารและเครื่องดื่มที่นี้แพงไหมเรามีเงินมาจำกัด”

“อ้อ แพงมากครับ แพงกว่าร้านอาหารทุกแห่งในงานนี้”

“นั่นแหละ ไม่ยังมีราคาบอกไว้ในเมนู”

“ครับ เขาไม่ได้เขียนราคาบอกไว้ ที่นี้ต้อนรับแต่สุภาพชนชั้นสูงเท่านั้น” เจ้าบอยหนุ่มเริ่มแสดงท่าทีเหยียดหยามลูกชายของคณะพรรคสี่สหาย ถึงแม้ว่าทุกคนแต่งสากล เรียบร้อยพนักงานรับใช้ก็เข้าใจว่าคงเป็นชายหนุ่มที่มีฐานะจน ๆ

นพพยักหน้ารับทราบ

“ข้าพเจ้าจวนจะเท่าไร”

“๕๕ บาทครับ รวมค่าเซอร์วิส ๑๐ เปอรเซนต์ด้วย”

นพเค้นหัวเราะ

“แล้วอาหารฝรั่งสั่งเป็นจาน...”

“จานละ ๕๕ บาทเหมือนกันหมด น้ำอัดลมขวดละ ๑๕ บาท ไอศกรีมถ้วยละ ๓๐ บาท วิสกี้ไซดาเป๊ก
ละ ๒๐ บาท เบียร์ขวดละ ๗๕ บาท”

ร.ท. นพหันมามองดูเพื่อนเกลอของเขา

“เจ้าของร้านมันเปิดภัตตาคารนี้สำหรับต้อนรับเศรษฐีโดยเฉพาะ อย่างนี้มันขูดเลือดขูดเนื้อกันอย่างชัด ๆ นี่หว่า”

เจ้าบอยหนุ่มพูดเสริมขึ้นทันที

“ถ้าอยากจะกินถูก ๆ ก็ออกไปกินทางลำพังซีครับ แต่ที่นั่นก็ไม่ถูกนัก ข้าวต้มปลาชามละ ๑๐ บาท เข้าไปแล้ว”

นพงยหน้าขึ้นมองคุณรับใช้อย่างเคือง ๆ

“อย่าลืมนะ ลื้อเป็นคนไทยเช่นเดียวกับพวกเรานะโว้ย ถึงแม้ลื้อจะเป็นลูกจ้างฝรั่งก็ควรจะถูกกับพวกเราแบบโอบอประาศรัย พูดเป็นเชิงดูหมิ่นประเดี๋ยวจนคนไทยก็เกิดตะปอกคนไทยด้วยกันเท่านั้น เขาละ...เมื่อที่นี้ขายอาหารและเครื่องดื่มแพงอย่างนี้ อ้าวก็กินเท่าที่เงินในกระเป๋าของอ้าวจะอำนวย เขาข้าวผัดมาให้หนึ่งจาน ขอซัอนส้ม ๕ คู่ น้ำอัดลม ๕ ขวด”

พนักงานรับใช้หัวเราะก๊าก

“ผมคิดว่าถ้าพวกคุณมีเงินติดตัวมานิดหน่อยก็ไปกินที่อื่นดีกว่าครับ”

ร.ท. พันสชัักยวะขึ้นมาทันที

“ลื้อเป็นพนักงานรับใช้ลื้อไม่มีหน้าที่ที่มากออกความเห็นหรือวิพากษ์วิจารณ์อะไรซึ่งเป็นการดูหมิ่นพวกอ้าว เมื่อเราสั่งข้าวผัดหนึ่งจานและน้ำอัดลม ๕ ขวดก็ไปเอามาให้เรา ถึงอย่างไรลื้อก็ได้ค่าบริการรวมไปในอาหารและเครื่องดื่มแล้ว”

เจ้าบอยหนุ่มไม่พูดอะไรอีก พาตัวเดินไปทางเคาเตอร์ สีสหายหนุ่มกับเจ้าแห้วต่างรู้สึกไม่พอใจที่ภัตตาคารต่างชาตินี้ มีเจตนาขูดเลือดขูดเนื้อประชาชนที่มาเที่ยวงานแสดงสินค้า

สักครู่หนึ่งเจ้าบอยหนุ่มซึ่งมีความจงรักภักดีต่อนายจ้างตาน้ำข้าวก็แบกถาดไม้ใส่ข้าวผัดหนึ่งจาน น้ำอัดลมอีก ๕ ขวดมาเสิร์ฟให้ตามคำสั่งของนพ ท้าที่และสหายตาของพนักงานรับใช้แสดงการดูหมิ่นลูกชายของสีสหายกับเจ้าแห้ว

“ต้องการอะไรอีกไหม” เขาถามหัวน ๆ หลังจากเขาจัดวางของในถาดลงบนโต๊ะเรียบร้อยแล้ว

ศาสตราจารย์ดำรงมองดูเจ้าบอยหนุ่มอย่างขิงขัง

“แกเป็นบอยพูดจาให้มันน่าฟังหน่อยซีโว้ย ไม่ต้องการอะไรหรอก แกไปคอยเสิร์ฟให้คนอื่นเขาเถอะเผื่อเขาจะทิปแกคนละร้อยสองร้อย พวกเราคนจนไม่มีเงินทิปแกหรอกเพื่อน”

เจ้าบอยหนุ่มเดินยิ้มแยะเลียงไป นพเลื่อนจานข้าวผัดไปไว้กลางโต๊ะ แล้วแจกซัอนส้มให้เพื่อนเกลอของเขากับเจ้าแห้วคนละคู่

“กินกันตายเพียงจานเดียวพอโว้ย เรามีเงินน้อยก็ต้องกินแบบประหยัด ข้าวผัดหนึ่งจานกินกัน ๕ คน แหวกแหวดเหมือนกัน น้ำอัดลม ๕ ขวด ๗๕ บาท ข้าวผัดหนึ่งจาน ๕๕ บาท ตบท้ายด้วยไอศกรีมแก้วละ ๓๐ บาทอีกคนละแก้ว ๑๕๐ บาท รวมเป็นเงินทั้งหมดเท่าไรวะอ้ายตี”

สมนึกนักคำนวณตอบโดยไม่ต้องคิด

“๒๘๐ บาท”

ร.ท. นพสะดุ้งโหยง

“เงินเรามีอยู่ที่แกเท่าไร”

“๔๙๑ บาท”

“แยะโว้ย เรากินกันมากกว่านี้ไม่ได้เพราะตอนดึกเราอาจจะต้องแวะกินของว่างหรือเครื่องดื่มที่ไหนอีก กินกันที่ร้านนี้พอรองท้องก็แล้วกัน คิดเฉลี่ยแล้วสำหรับข้าวผัดจานนี้คนละ ๒ ซัอน เขา-ลงมือได้”

เจ้าแห้วหัวเราะที่ ๆ

“รับประทานผมยอมสละสิทธิ์ครับคุณนพ”

ลูกชายของนิกรยิ้มให้เจ้าแห้ว

“ถ้ายังงั้นกินแทนแก เป็นอันว่ากันได้กินข้าวผัดจานนี้ ๔ ช้อนค่อยยังชั่วหน่อย เจ้าประคูน...ขอให้
ภัตตาคารและร้านนี้ฉิบหายเร็ว ๆ”

พอสี่สหายหนุ่มเริ่มลงมือรับประทานข้าวผัดกัน พนักงานรับใช้ประจำโต๊ะคือคนที่นำข้าวผัดและน้ำอัด
ลมมาเสิร์ฟให้ก็เดินเข้ามาหยุดยืนข้างโต๊ะ เสียตังเอยหน้าขึ้นมองดูอย่างซิงซัง

“เปล่า อ้าวไม่ได้เรียกถือ”

“ถูกแล้วครับ แต่ว่าผู้จัดการภัตตาคารเขาไม่ต้องการต้อนรับพวกคุณครับ เราต้องการโต๊ะอาหารต้อนรับ
รับชาวต่างประเทศกับครอบครัวของเขาสี่ห้าคนที่ยืนรออยู่นั้น”

แน่นอนละ คำพูดของพนักงานรับใช้ยอมทำให้ลูกชายของสี่สหายและเจ้าแห้วเดือดดาลไปตามกัน
เพราะมันเป็นการดูหมิ่นกันอย่างชัด ๆ เจ้าแห้วทำท่าขยับจะลุกขึ้นขัดเจ้าบอยหนุ่มแต่พนัสจับแขนเจ้าแห้วไว้แล้ว
เขาก็กล่าวถามพนักงานรับใช้

“อ้าวอยากจะกระแทกหน้าล้อที่ดูถูกพวกเราแต่ก็คิดได้ว่าลื่อนำคำสั่งเจ้านายของลือมาบอกเรา ช่วยบอก
อ้าวหน่อยเถอะวะ อ้ายผู้จัดการภัตตาคารเสลดนี่นะมันอยู่ที่ไหนเป็นคนไทยหรือเป็นฝรั่งตาน้ำข้าว”

“ฝรั่งครับ โน่นครับ ชาวยุโรปร่างสูงใหญ่ที่เขากำลังยืนทำเอวมองดูพวกคุณนั่นแหละครับ เขาบอกว่า
พวกคุณสั่งข้าวผัดจานเดียวมากินกัน ๕ คน ทำให้เปลืองโต๊ะและเสียเกียรติภัตตาคารของเขา”

พนัสว่า “อ้าวไม่อยากจะพูดอะไรกับล้อหรือที่ชาย เพราะลือเป็นแต่เพียงพนักงานรับใช้เป็นลูกจ้างเขา
ลือไปบอกอ้ายสัตว์ตาน้ำข้าวหน่อยชี้ว่าภัตตาคารเป็นที่สาธารณะ เมื่อพวกอ้วมีเงินจ่ายค่าอาหารหรือเครื่องดื่ม
เราจะกินมากน้อยเท่าใดก็เป็นเรื่องของเรา แล้วก็ควรบอกให้เขารู้ด้วยว่าที่นี้มันกรุงเทพฯ ๖ แห่งประเทศไทยไม่ใช่
บ้านเมืองของเขา ถ้าเขาต้องการให้พวกเราออกไปจากภัตตาคารนี้ก็ให้เขามาไล่เอง แต่ว่าโดนตะนะบอกให้รู้เสีย
ก่อนพวกอ้วไม่ใช่ก๊วยหรือธนพาลโว้ย เราเป็นสุภาพบุรุษที่มีเกียรติ ไปบอกเขามาไล่พวกอ้วซี”

เสียตังพูดเสริมขึ้น

“เขาอยากรู้รสชาติว่ามวยไทยมันเผ็ดร้อนมีรสชาติแค่ไหนก็เชิญมาไล่พวกอ้ว ชะ ชะ ไม่ได้เอะอะ
อาละวาดหรือก่อความเดือดร้อนรำคาญให้สักหน่อยจะมาไล่ก็สวย และช่วยเท่านั้น” แล้วเสียตังก็หันมายิ้มแฉะ
กับพนัส “กันแสดงเองอ้ายนัส ลองคาราเต้ปนมวยไทยแถมมวยจีนสักสองสามทีดูซิว่ามันจะทนตีกันได้ไหม”

เจ้าบอยหนุ่มเดินกลับไปหาชาวยุโรปร่างสูงใหญ่ ซึ่งกำลังยืนมองดูลูกชายของสี่สหายอย่างเหยียด
หยาม เพราะเข้าใจผิดคิดว่า他们是พวกหนุ่ม ๆ ที่ยากจนแกล้งเข้ามาสั่งข้าวผัดจานเดียวกินกันตั้งสี่ห้าคนเป็นการ
โหม่งมาให้ใคร ๆ ได้รู้ว่าภัตตาคารของเขาหน้าเลือดขายอาหาร และเครื่องดื่มแพงแบบชูดเลือดชูดเนื้อ ผู้จัดการ
ตาน้ำข้าวได้รับรายงานจากบอยว่า เจ้าหนุ่มรูปหล่อทั้งสี่คนและเจ้าแห้วไม่ยอมออกไปจากภัตตาคารเขาก็เดิน
เต๊ะท่าแบบฝรั่งที่เห็นว่าคนไทยเป็นชาติเล็ก ๆ ที่เขาข่มขู่ได้เหมือนกับคนชาติเล็ก ๆ ในเอเชียที่เขาเคยวางอำนาจ
หรือข่มขู่มาแล้ว

เขาหยุดยืนข้างโต๊ะสี่สหายหนุ่มและเจ้าแห้ว ท่ามกลางสายตาของใครต่อใครที่พากันมองดู และแล้ว
เขาก็กล่าวขึ้นดัง ๆ เป็นภาษาอังกฤษ

“ออกไป ค่าอาหารและเครื่องดื่มฉันยกให้”

เสียตีมองดูอย่างหมั่นไส้และพยายามกลั่นโทษไว้ เขาได้ตอบกับฝรั่งตาน้ำข้าวอย่างคล่องแคล่วด้วยสำเนียงของชาวอเมริกันซึ่งเขาได้รับการศึกษามา

“แกมีสิทธิ์อะไรมาไล่พวกเรา”

“ฉันเป็นผู้จัดการภัตตาคารนี้ อ้อ ท่านพูดอังกฤษได้ด้วยรี”

“ทำไมจะไม่ได้ คนไทยกำลังหัดภาษาอังกฤษทั่วประเทศเพื่อต้อนรับพวกแกที่หลังไหลเข้ามาหาแดกในเมืองเรายังไงละ ถอยออกไปผู้จัดการอย่ามายุ่งเกี่ยวกับพวกเรา ม่ายจะถูกเตะเจ็บตัวเปล่า ๆ เข้าใจคำว่าเตะใหม่แกเคยดูมวยที่เวทีราชดำเนินหรือสวนลุมพินีหรือเปล่า คนไทยตัวเล็ก ๆ เตะถึงก้านคอ”

ผู้จัดการภัตตาคารเข้าใจว่าสมนึกไม่มีพิษสงอะไร ก็ก้มตัวลงรวบหน้าอกเสื้อสากลของเสียตีกระซอกตัวให้ลุกขึ้น และกำหน้าอกเสื้อไว้แบบฝรั่งที่ใช้กริยาเช่นนี้คุกคามคนอื่น

“ถ้าพวกแกไม่ออกไปฉันจะกระแทกหน้าแก และเรียกบอยมาจับพวกแกโยนออกไป”

นพโมโหจนลืมหูลืมตาเมื่อเห็นฝรั่งตาน้ำข้าวจับหน้าอกเสื้อเสียตีเช่นนั้น เขาร้องขึ้นดัง ๆ

“ต๋อยหน้ามันอายตี”

แทนที่จะต๋อยสมนึกกลับใช้ศอกขวากะแทกหน้า มิสเตอร์ เร็กซ์หุ่นส่วนใหญ่ และผู้จัดการภัตตาคารเต็มเหนียวเสียงดังขาด โบหน้าของนายเร็กซ์ผงะหงาย มือขวาที่จับหน้าอกเสื้อสากลของสมนึกปลดปล่อยออกทันที ผู้จัดการภัตตาคารเซถลาออกไป คนไทยคนหนึ่งซึ่งนั่งรับประทานอาหารอยู่กับภรรยาของเขาร้องตะโกนบอกเสียตีทันที

“เอามันพวกเรา มันจะได้รู้ว่าฝรั่งไม่ใช่พ่อคนไทย”

สมนึกจกดมยอย่างรัดกุม นายเร็กซ์หน้าแดงหูแดงนัยน์ตาแดงด้วยความโกรธ เขาแยกเขี้ยวยิงฟันปราดเข้าตะลุมบอนเสียตีอย่างดุเดือดรุมมัดซ้ายขวาซอกสมนึกแทบจะตั้งตัวไม่ติด แต่แล้วพอเข้ากอดกันเสียตีก็ยกเข่าขวากะแทกถูกหน้าขาทั้งสองข้างของผู้จัดการภัตตาคารอย่างถนัด เท่านั้นเองนายเร็กซ์ก็ทำตัวโก่งขมวดคิ้ววีวหน้า เสียตียกสันมือขวาฟันท้ายทอยนายเร็กซ์อีกทีหนึ่งตามแบบคาราเต้ ผู้จัดการภัตตาคารลงปิ้งจุกแอด ๆ หน้าเขียวเหมือนพระอินทร์อยู่บนพื้นเพราะถูกเข่าลูกชายของเสียตีหวงวน

เจ้าแห้วลุกขึ้นวิ่งเข้ามาจะเตะซ้ำ แต่เสียตีผลักเจ้าแห้วกระเด็นไป

“อย่าซีไวย ล้มลงไปแล้วซ้ำได้หรือ”

เจ้าแห้วผีนหัวเราะ

“รับประทานนี่มันมวนอกเวทีนี้ครับ ไร่-อ้ายจ๊อกกระโรค เจอเข้าเข้าทีเดียวเท่านั้นหงิรับประทานเสียแล้ว”

พนัสลุกขึ้นเดินเข้ามาพยักพืดกับเสียตี สองสหายช่วยกันประคองนายเร็กซ์ให้ลุกขึ้นพามานั่งบนเก้าอี้ที่โต๊ะของเขา พวกฝรั่งที่นั่งอยู่ตามโต๊ะอาหาร ต่างวิพากษ์วิจารณ์กันแซดไปหมด แปลกใจที่สมนึกตัวเล็กกว่าบอบบางกว่าแต่สามารถโค่นผู้จัดการภัตตาคารซึ่งมีรูปร่างสูงใหญ่กว่าได้อย่างง่ายดายในเวลาไม่ถึงครึ่งนาที

พนัส สมนึก และเจ้าแห้วต่างนั่งที่โต๊ะนั้นตามเดิมและหยิบขวดน้ำอัดลมขึ้นดื่มทำเหมือนกับว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น นพนั่งหัวเราะงอไปงอมา เขากล่าวกับเพื่อน ๆ พलगหัวเราะพलग

“แกดูซีวะ คู่ต่อสู้ของอ้ายตีหน้าเขียวเหมือนทาครามวะ อ้ายตีตีเขาได้เหมาะเจาะทีเดียว เพราะหีตีที่ไม่มีเสียจะระเบิดเกิดขึ้น ถ้าตั้งโพละก็เห็นจะไม่รอด”

นายเร็กซ์มีอาการดีขึ้นตามลำดับ และแล้วเขาก็ฝันยิ้มให้สมนึกและยื่นมือขวาให้สัมผัสแสดงน้ำใจนักกีฬาของเขา คือรู้แพ้รู้ชนะรู้ถ้อย

“ดีมาก วิธีการต่อสู้ของคุณวิเศษจริง ๆ ผมเชื่อแล้วว่าคนไทยมีศิลป์ในการต่อสู้ป้องกันตัวเหนือชาติอื่น ๆ ในโลกนี้”

เสียตีท้ายโกรธแล้ว เขาบีบมือนายเร็กซ์แน่น

“ยกโทษให้ผมเถอะคุณ ผมต่อให้คุณเพราะคุณดูหมิ่นเหยียดหยามผมจนเกินไป คนไทยเป็นชาติเอกราช ไม่ได้เป็นเมืองขึ้นของใคร และนิสัยของพวกเราใครดีก็ตีตอบใครร้ายก็เตะปากกันเรื่องมันมีอยู่เท่านั้น นี่ผมยังไม่ได้แสดงฝีมือนะ ถ้าผมเอาจริง ๆ คุณตายแล้ว”

นายเร็กซ์สะดุ้งโหยง

“ขอบคุณครับที่คุณไม่ฆ่าผม”

นพสบตากับนายเร็กซ์เขาก็พูดเสริมขึ้น

“คุณสู้กับเพื่อนผมยังดี ถ้าคุณสู้กับผมคุณไม่ได้กลับเมืองนอกแน่ ผมคือนักมวยแชมป์แบบมวยไทยแห่งประเทศไทยรุ่นไลท์เวท ผมสามารถสู้กับเสือด้วยมือเปล่าได้”

นายเร็กซ์ลืมตาโพลง

“เสือในป่าตัวโต ๆ นะหรือครับ”

“ใช่ เสือในป่าแต่ว่าลูกเสือที่เพิ่งเกิด”

นายเร็กซ์หัวเราะ

“ผมรู้สึกพอใจและรักพวกคุณเสียแล้วซี คนจริงและคนที่กล้าหาญอย่างพวกคุณผมชอบ โดยมากเท่าที่ผมผ่านมากคนเอเชียมักจะกลัวชาวยุโรปและอเมริกัน”

ศาสตราจารย์ดำรงพูดเสริมขึ้น

“แต่คนไทยไม่เคยกลัวใคร ถ้าใครดูหมิ่นข่มเหงรังแกเราก็คือต้องฟาดกันแหลก เพราะฝรั่งไม่ใช่พ่อเราจะเป็นชาวยุโรปหรืออเมริกันก็ตาม ในบ้านเมืองของเราเราจะยอมให้คนต่างชาติมาข่มขู่เราไม่ได้เพราะชาติไทยเรามีเอกราชโดยสมบูรณ์”

“ครับ เป็นความจริง พวกคุณเป็นใครขอให้ผมได้รู้จักบ้างซี”

ลูกชายของนายพลดิเรกยิ้มให้

“เราเป็นนายทหาร ผมคือศาสตราจารย์ร้อยโทดำรง เพื่อนผมคนนี่คือร้อยโทพนัส ถัดไปจำลิปตวัทรีแก้ว ที่ชกกับคุณคือร้อยโทมนึก อีกคนคือร้อยโทนิกร ....เอ๊ย....ร้อยโทนพ”

นายเร็กซ์ยกมือไหว้สวัสดีทักทายหนุ่มกับเจ้าแห้วแล้วพูดเป็นภาษาไทยอย่างชัดเจน

“ยินดีมากครับที่ได้รู้จักกับพวกคุณ”

ลูกชายของสี่สหายกับเจ้าแห้วต่างสะดุ้งเฮือกพร้อม ๆ กัน

“คุณพูดไทยได้” นพร้องขึ้นดัง ๆ

“ครับ ผมเรียนภาษาไทยมาสามสี่ปีแล้ว เดี่ยวนี้ทั่วโลกต่างก็เรียนภาษาไทยกันเหมือนกับคนไทยขมักเขม้นเรียนภาษาอังกฤษ ผมชื่อเร็กซ์ครับเป็นหุ้นส่วนใหญ่และผู้จัดการภัตตาคารนี้ ขอให้ผมเลี้ยงต้อนรับพวกคุณเถอะครับเพื่อมิตรภาพของเรา”

นพโบกมือห้าม

“อย่า ๆ อย่าล้อเล่นคุณเร็กซ์ ใครบอกว่าจะเลี้ยงแล้วไม่เลี้ยงจริงผมโกรธนะจะบอกให้”

“ไม่ได้ล้อครับ ผมเลี้ยงจริง ๆ”

พนัสปฏิเสททันที

“ขอบคุณมากคุณเร็กซ์ พวกเราอิ่มแล้ว ที่เข้ามากินอาหารในร้านคุณ ก็เพื่ออยากจะพิสูจน์ความจริงว่าราคาอาหารและเครื่องดื่มมันแพงตามที่เขาพูดกันหรือเปล่า ซึ่งเราก็เชื่อแล้วว่าคุณขายแพงมาก”

“ถูกแล้วครับ เราเสียค่าใช้จ่ายสูงก็ต้องขายแพง และเราไม่ต้องกรให้คนชั้นต่ำเข้ามาปะปนในร้านเราครับ”

เสียที่ว่า “การแบ่งชั้นวรรณะอย่างนี้ผมไม่เห็นด้วยคนจนหรือที่เรียกว่าคนชั้นต่ำก็คนเหมือนกัน พวกคุณนำสินค้าของชาติคุณมาแสดง และถือโอกาสเปิดภัตตาคารบริการผู้ที่มาเที่ยวชมงานนี้ก็น่าจะจำหน่ายอาหารและเครื่องดื่มตลอดจนเหล้าในราคาพอสมควร คนไทยทั้งหลายจะได้มาพักผ่อนรับประทานอาหารกันโดยทั่วหน้ากัน”

นายเร็กซ์ยิ้มแห้ง ๆ

“แต่หุ้นส่วนเขามีความคิดเห็นกันอย่างนี้ครับ” พุดจบเขาก็ลุกขึ้นยืน “ผมจะไปสั่งให้เขาจัดเหล้าและอาหารอย่างดีมาเลี้ยงต้อนรับพวกคุณเป็นพิเศษด้วยไมตรีจิตของผม อย่ารังเกียจเลยครับ”

ผู้จัดการภัตตาคารพาตัวเดินไปจากที่นั่น พนัสกล่าวกับเสียทีทันที

“รีบหนีไปเถอะไว้วางใจพวกเขา ถ้าเรากินฟรีฝรั่งมันจะนึกดูถูกเรา เราไปเที่ยวกันดีกว่า เรียกอ้ายบ๋อยนั่นมาคิดเงินเถอะ”

สมนึกเห็นฟ้องด้วย เขาร้องเรียกพนักงานรับใช้ประจำโต๊ะให้มาหาเขาและขอบิลเงินสดเป็นเงิน ๑๓๐ บาท เมื่อเสียทีชำระเงินให้เรียบร้อยสี่สหายหนุ่มกับเจ้าแห้วก็รีบลุกขึ้นจากโต๊ะอาหารและพากันออกไปจากภัตตาคาร

ขณะนี้ไม่มีเวลาอีกประมาณหนึ่งชั่วโมงเท่านั้น งานแสดงสินค้านานาชาติประจำคืนวันนี้ก็จะยุติลง ประชาชนในบริเวณงานยังคงอุณหนาฝาคั่ง อากาศเย็นสบายแต่ทั่วบริเวณงานเต็มไปด้วยฝุ่น

พนัสพาเพื่อนเกลอของเขาและเจ้าแห้วย้อนกลับมาทางร้านออสเตรเลีย และบุกเข้าไปในร้านชมรถยนต์ เก๋งแบบทันสมัยและชมสรรพสินค้าต่าง ๆ อันเป็นผลิตภัณฑ์สองของประเทศออสเตรเลีย เป็นร้านที่ตกแต่งสวยงามมาก ใช้ฉากพลาสติกสีขาวตกแต่งราวกับฉากได้ทะเล มีเครื่องปรับอากาศบรรเทาความร้อนแก่ผู้ที่เข้าไปชมสินค้าในร้าน อย่างไรก็ตามสินค้าโดยมากมักจะเป็นอุตสาหกรรมหนักนับตั้งแต่เครื่องยนต์เจ็ทของเครื่องบิน โรงงานจำลองถลุงเหล็กแบบจรวดจำลองเช่นจรวดขีปนาวุธหรือจรวดส่งดาวเทียมขึ้นสู่อวกาศ สินค้าเบ็ดเตล็ดสิ่งละอันพันละน้อยไม่ปรากฏ แต่ก็ช่วยให้ประชาชนได้พบสิ่งที่เราไม่เคยพบเห็นหลายสิ่งหลายอย่าง

นอกจากร้านออสเตรเลีย ผ่านร้านสหรัฐอเมริกา ฟิลแลนด์ ออสเตรีย ก็ถึงร้านญี่ปุ่นแลเห็นโคมไฟเป็นรูปพระอาทิตย์สีแดงแจ่มดุจดาว ประชาชนหลังไหลเข้าไปชมสินค้าญี่ปุ่นคับคั่งเพราะญี่ปุ่นสามารถสร้างสินค้าได้ทุกชนิดออกดีตลาดโลกในราคาที่ถูกลงกว่า คนไทยเรานิยมใช้ของถูกมานานแล้วสินค้าญี่ปุ่นที่ส่งมาขายในประเทศไทยจึงจำหน่ายขายดีกว่าสินค้าในยุโรปหรืออเมริกาตั้งจะเห็นได้จากเครื่องรับวิทยุ โทรทัศน์ และรถจักรยานยนต์

“เข้าไปเที่ยวร้านญี่ปุ่นกันเถอะวะ” ดำรงกล่าวกับเพื่อน ๆ “บางทีกันจะซื้อรถยนต์ญี่ปุ่นสักคันหนึ่งถ้ารูปร่างมันสวยถูกใจ”

“รับประทานซื้อคืนนี้แหละครับ” เจ้าแห้วถาม

“ไปซื้อที่บริษัทไว้ งานนี้เขาเพียงแต่เอามาตั้งโชว์ไม่ได้ขาย แล้วก็ใครจะพกเงินมาเที่ยวเป็นแสน ๆ ะ
รถยนต์คันหนึ่งอย่างถูกก็ห้าหกหมื่นแล้ว”

กระทาชายชาวชนบทในวัยกลางคนคนหนึ่งปราดเข้ามาหาสี่สหายหนุ่มกับเจ้าแห้วในท่าทางตื่น ๆ เขา
ขมวดคิ้วนี้วหน้ามองซ้ายมองขวาแล้วกระซิบถามสมนึกเบา ๆ

“คุณครับ ช่วยบอกผมหน่อยเถอะครับ เวจอยู่ทางไหน”

สมนึกทำตามปริบ ๆ

“เวจ...คุณหมายถึงร้านอาหาร หรือร้านเครื่องสำอางครับ”

ชายผู้นั้นสะอึกเฮือก

“ผมหมายถึงส้มครับ แต่พวกผมเรียกกันว่าเวจมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว”

สมนึกทำหน้าขบกล

“อ้อ เรียกแบบเก่า แหม-ค่านี่ผมเกือบจะลืมไป เวจหรือครับ ผมเข้าใจว่าไม่มี พวกเราเดินมานานแล้วยัง
ไม่เจอเวจสักแห่ง คณะกรรมการเขาคงคิดว่าคนที่มาเที่ยวงานคงไม่จำเป็นต้องเข้าเวจหรือเข้าส้ม”

“ไม่มีหรือครับ แล้วผมจะทำยังไง ผมกำลังเต็มพืดทีเดียวต้องเสียเสียด้วยซี เมื่อตอนบ่ายล่อกล้วยเตี๋ย
ต้มยำเข้าไปสองชาม กรุณาช่วยแนะนำผมบ้างซีครับ”

นพพุดเสริมขึ้นอย่างเห็นใจ

“บุกเข้าไปตามที่มีดี ๆ หลังร้านซีครับ พยายามทำเวลาให้รวดเร็วที่สุดก่อนที่ตำรวจจะมาเห็นคุณ เรื่องนี้
เป็นเรื่องสำคัญ ไปเถอะพี่ชาย”

ชายผู้นั้นทำหน้าที่เหมือนกับจะร้องไห้

“น่ากลัวจะไปไม่ไหวครับ ขึ้นก้าวขาเป็นได้เรื่องแน่”

นพกลืนน้ำลายเอือก

“ก็บ๊ายขาทั้งสองให้แน่นแล้วกระโดดไปซีครับ หรือม่ายก็ยืนเฉย ๆ สักครู่ พอมันบรรเทาลงบ้างก็รีบไป”
พุดจบบทก็ส่งกระดาษเช็ดมือให้สองแผ่น “นี่ครับ ผมให้คุณ เข้าใจว่าสองแผ่นคงจะพอ”

“ขอบคุณครับ กระดาษผมไม่เคยใช้ ผมเคยใช้แต่เปลือกอ้อยหรือก้อนอิฐก้อนหิน ลาละครับค่อยยังชั่ว
แล้ว” พุดจบชายผู้นั้นก็วิ่งอ้าวไปทางหลังร้านแสดงสินค้าร้านหนึ่ง

ก่อนที่ลูกชายของสี่สหายกับเจ้าแห้วจะเข้าไปในร้านญี่ปุ่น สาวสวยเจ้าของร่างสูงโปร่งในชุดสีเขียวอ่อน
คนหนึ่งได้วิ่งเหยาะ ๆ เข้ามาหาในท่าทางตื่นเต้นหวาดกลัว

“คุณคะ ช่วยดิฉันด้วยค่ะ”

พนัส นพ สมนึก ดำรง และเจ้าแห้ว ต่างพากันมองดูหล่อนเป็นตาเดียว หล่อนมีอายุในวัย ๒๐ เศษ ร่าง
สูงโปร่งใบหน้างามแฉล้มมีเสน่ห์ การแต่งกายทันสมัยและบุคลิกลักษณะบอกว่าเป็นผู้ดี ท่าทางของหล่อนเต็มไปด้วย
ด้วยความหวาดหวั่นเหมือนกับนางกวางที่หลบหนีพยัคฆ์ร้ายมา

“มีอะไรเกิดขึ้นแก่คุณหรือครับ” พนัสถามหล่อนอย่างเป็นงานเป็นการ

สาวสวยมองไปทางขวามือของหล่อนแล้วพุดละล้าละลัก

“ดิฉันมาเที่ยวงานกับพวกญาติพี่น้องค่ะ และเกิดพลัดกันในร้านฮ่องกง”

“แล้วยังไงครับ” พนัสซัก

“พวกจิ๊กโก๋หนุ่มกลุ่มหนึ่งตามลวนลามดิฉันคะ ในระหว่างที่ดิฉันหาพวกญาติของดิฉัน กรุณาช่วยคุ้มครองดิฉันด้วยคะ โน่นคะ มันเดินมานั่นแล้ว”

เสี่ยตีพุดโพล่งขึ้นทันที

“ผมแสดงเองคุณไม่ต้องกลัว”

หล่อนมองดูสมนึกอย่างชื่นชม

“ขอบคุณคะ แต่ว่าดิฉันได้ยินมันพูดกัน คนหนึ่งมันมีระเบิดขวดด้วยนะคะ”

ลูกชายของเสี่ยหงวนสะดุ้งโหยงหันขวับมาทางนพ

“ถ้ายังงั้นแกแสดงแทนกัน เรื่องนี้อาจจะมีเหตุเดือตหน่อยถึงกับแขนขาขาดคอขาดหรือไส้ทะลัก”

ศาสตราจารย์ดำรงค์กล่าวกับหล่อนว่า

“ไม่ต้องกลัวครับ ถ้าอ้ายพวกนั้นเดินมาที่นี่คุณจะต้องทำเป็นว่าคุณมาเที่ยวกับพวกเราซึ่งเป็นญาติของคุณ ถ้าไม่จำเป็นพวกผมไม่ต้องการมีเรื่องกับพวกอันธพาลเหล่านี้หรอกครับ เพราะไม่มีประโยชน์อะไรที่เราจะเอาพิมเสนไปแลกกับเกลือ”

สี่สหายกับเจ้าแห้วพาหล่อนเดินไปจากที่นั่น กลุ่มจิ๊กโก๋ที่ตามมาเลี้ยวไปทางอื่น ทั้งพนัส นพ สมนึก และดำรงค์พึงพอใจสาวสวยผู้นี้ หล่อนทั้งสวยทั้งสุภาพอ่อนหวานเต็มไปด้วยความน่ารักน่าเอ็นดู ผิวเนื้อของหล่อนถึงจะคล้ำแต่ก็ขาวคมกลืนน้ำหอมของหล่อนหอมกรุ่นช่วยให้หล่อนมีเสน่ห์ขึ้นอีก การแต่งกายของหล่อนเรียบง่าย และฐานะของหล่อนคงจะดีแน่เพราะแหวนเพชรลูกที่นิ้วนางมีชัยอย่างน้อยก็คงมีราคาไม่ต่ำกว่า ๕๐,๐๐๐ บาท นอกจากนี้ยังมีนาฬิกาข้อมือฝังเพชรลูกแบบทันสมัยอีกเรือนหนึ่ง

“คุณคงไม่รังเกียจที่จะร่วมทางไปเที่ยวกับพวกเรานะครับ จะได้ค้นหาญาติของคุณด้วย” พนัสกล่าวกับหล่อนและมองดูหล่อนด้วยสายตาที่แสดงความพอใจ

“ตรงกันข้ามคะดิฉันกลับรู้สึกขอบคุณที่พวกคุณกรุณาดิฉัน ดิฉันมั่นใจว่าพวกคุณเป็นสุภาพบุรุษคะ”

ดำรงค์พูดเสริมขึ้น

“ถ้าไม่พบญาติของคุณงานเลิก เราจะพาคุณไปส่งบ้านนะครับ รถของเราจอดอยู่ทางที่จอดรถ รสพ. ด้านใต้ของงาน”

หล่อนประนมมือไหว้ลูกชายของนายพลดิเรกอย่างนอบน้อม

“ขอบคุณคะ แต่ไม่เป็นการรบกวนพวกคุณมากเกินไปหรือคะ”

เสี่ยตีพุดโพล่งขึ้นทันที

“ไม่เป็นไรมิได้ครับ สุภาพสตรีสาวสวยอย่างคุณพวกเราพร้อมที่จะให้ความอารักขาและช่วยเหลือเต็มที่ ถ้าเมื่อแยกขาออกนะครับผมจะคุ้มคุณไป แฮะ แฮะ คุณยังไม่ได้บอกเราเลยครับคุณชื่ออะไร”

“ดิฉัน...อมรยุพาคะ หรือคุณจะเรียกชื่อเล่น ๆ ของดิฉันว่าแป๊วกก็ได้”

เสี่ยตีจุกปาก

“แหม ชื่อคุณเพราะจังครับ ขอขอบคุณครับ ผมชื่อสมนึกครับเพื่อนผมคนนี้ชื่อพนัส นั่นดำรงค์ ทางขวามือนี้ชื่อ นพ”

หล่อนขมวดคิ้วเข้าหากัน

“ดูเหมือนดิฉันเคยได้ยินชื่อพวกคุณในข่าวสังคมในหนังสือพิมพ์บ่อย ๆ ค่ะ ถ้าดิฉันเข้าใจไม่ผิดดิฉันคิดว่าพวกคุณเป็นนายทหารแน่ ๆ”

นพวงทำให้ฝั่งผายแล้วตอบหล่อนทันที

“ใช่ครับ เราเป็นนายร้อยโทและจะได้เป็นนายร้อยเอกในเร็ว ๆ นี้อีก ๒๐ ปีก็คงได้เป็นนายพลครับ เราสี่คนยังเป็นโสดครับ เจ้าหมอนี่เป็นทหารรับใช้ของเราชื่อแห้ว แต่จะเป็นแห้วเงินหรือแห้วหมูผมก็ไม่ทราบเหมือนกัน”

เจ้าแห้วลอบค้อนนพแล้วพูดสอดขึ้น

“รับประทานศักดิ์แห้วครับ”

เสียงหัวเราะดังขึ้นอย่างครื้นเครง สี่สหายหนุ่มกับเจ้าแห้วพาสาวสวยเจ้าของนามอมรยุพาเข้าไปในร้านญี่ปุ่น ทั้งพนัส นพ ดำรง และเสี้ยตีต่างแสดงท่าทีกะลัมกะเหลี่ยพอกพอใจหล่อน ภายในร้านญี่ปุ่นมีสินค้าตัวอย่างมากมายส่วนมากเป็นเครื่องรับวิทยุและโทรทัศน์ มีการถ่ายโทรทัศน์อัตโนมัติด้วยกล้องถ่ายขนาดจิ๋ว ใครเดินผ่านหน้ากล้องภาพของผู้นั้นก็จะปรากฏในจอโทรทัศน์ขนาด ๑๔ นิ้ว ทำให้ประชาชนเบียดเสียดกันเพื่อชมภาพของตัวเอง

เมื่อเดินวนเวียนขวาไปรอบ ๆ ร้านอันมีบริเวณกว้างขวาง สุภาพบุรุษในวัยเบญจเพสแต่งสากลท่าทางภูมิฐานคนหนึ่งก็ปราดเข้ามาทางกลุ่มลูกชายของสี่สหายและร้องขึ้นดัง ๆ

“แป่ว ผมอยู่ที่นี่”

“อู๋ย นิคม” อมรยุพาอุทานขึ้นด้วยความดีใจ “คุณน้ำและพี่ปู่ละคะ”

“นั่นยังงี้ ไอ้โฮ... ผมเดินหาคุณเสี้ยแทบแย่”

“แป่วก็เหมือนกันคะ สุภาพบุรุษทั้งสี่คนนี้ได้ช่วยแป่วไว้เมื่อแป่วพลัดกับคุณ และถูกพวกอันธพาลกลุ่มหนึ่งลวนลามแป่วคะ” พุดจบหล่อนก็หันมายิ้มให้สี่สหายหนุ่ม “ดิฉันขอแนะนำให้รู้จักกับนิคมสามีของดิฉันคะ นิคม นิตยากร”

ลูกชายของสี่สหายเย็นวาบไปตามกัน เมื่อนิคมยกมือไหว้ทุกคนก็ผินใจรับไหว้สามีของอมรยุพา

“ขอบคุณมากครับ ที่กรุณาช่วยคุ้มครองภรรยาของผม ผมจะไม่ลืมความกรุณาของพวกคุณเลย”

ลูกชายของสี่สหายยืนนิ่งเฉยไม่มีใครบิปากพูดอะไรจนกระทั่งสาวสวยประนมมือไหว้ทุก ๆ คน

“ดิฉันกราบลาละคะ หวังใจว่าคงจะได้พบคุณทั้งสี่คนอีกในวันหน้า สวัสดีนะคะ”

ทุกคนรับไหว้หล่อนแล้วเสี้ยตีก็ขบกรามพุดในลำคอ

“สวัสดิ์”

สุภาพบุรุษเจ้าของนามนิคมพากรรยาของเขาเดินไปทางกลุ่มญาติที่รอคอยอยู่สี่สหายหนุ่มกับเจ้าแห้วต่างหมุนตัวกลับแยกไปทางหนึ่ง และรีบออกไปจากร้านญี่ปุ่นโดยไม่สนใจกับสรรพสินค้าต่าง ๆ ที่มีอยู่มากมาย กายกอง ทุกคนออกมาทางที่โชรัดยนต์แบบต่าง ๆ ทั้งรถเก๋งและรถบรรทุก พนมมองดูหน้าเพื่อนเกลอของเขาอย่างขบขัน

“ผู้หญิงสมัยนี้ดูยากไว้ย นึกว่ารถใหม่เอี่ยมอยู่ในตู้ที่แตกกลายเป็นรถใช้แล้วมีเจ้าของแล้ว”

เสี้ยตีผินยิ้ม

“แต่ก็ยังเอี่ยมอ่องไม่เหมือนกับรถแท็กซี่เพราะเจ้าของใช้อย่างทะนุถนอม ไอ้โฮ... อิจฉานายนิคมนั้นจึงไหงมีเมียสวยอย่างนี้ พอก็นึกรักก็พอดีใจผัวของหล่อน น่าเสียดายเหลือเกิน”

เจ้าแห้วพุดเสริมขึ้นด้วยเสียงหัวเราะ

“รับประทานทำไมไม่ตามไปให้ถึงบ้านละครับ”

สมนึกทำตาเขียวให้เจ้าแห้ว

“ตามไปให้เจอเท้ายังงั้นเรอะ ของเขามีเจ้าของไว้ย”

“รับประทานก็จ้างคนยิงผิวทิ้งเสียซีครับ”

เสี้ยตีหัวเราะหึ ๆ

“เดี๋ยวก็ยันโครมเข้าให้เท่านั้นเอง” แล้วเขาก็หันมาพูดกับเพื่อนเกลอของเขา “จะไปไหนก็ไปไว้ย เกือบสี่ทุ่มแล้วควรจะไปร้านไหนก็วะ แต่กันมาเที่ยวคืนเดียวพอแล้วกันชอบเที่ยวบาร์มากกว่า”

สี่สหายหนุ่มกับเจ้าแห้วพากันเดินต่อไป ผ่านอาคารแสดงสินค้าของชาติต่าง ๆ เป็นต้นว่าได้วันเกาหลี ฟิลิปปินส์ และแล้วทุกคนก็เข้าไปในร้านของประเทศอังกฤษ ชมรถยนต์ราคาล้านและสินค้าต่าง ๆ ออกจากร้านอังกฤษและชมร้านฮ้างงถึงแม้จะไม่ใหญ่โตจนเกินไปนักก็ตกแต่งร้านได้สวยงามมาก

ก่อนจะถึงเวลา ๒๒ ๐๐ น. ลูกชายของสี่สหายกับเจ้าแห้วก็พากันมาหยุดยืนหน้าร้านของชาติยุโรปชาติหนึ่ง ซึ่งด้านนอกมีรถเก๋งแบบต่าง ๆ ตั้งโชว์อยู่หลายคัน

สมนึกตาไวแลเห็นคณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๆ ยืนรวมกลุ่มกันอยู่ที่หน้ารถเทรคเตอร์คันนั้นด้วยความสนใจเสี้ยตีผลอดตัวร้องตะโกนออกมาดัง ๆ

“เตี้ย....”

พนัส นพ และศาสตราจารย์ดำรงสะดุ้งเฮือกตาม ๆ กัน ใครต่อใครที่เดินผ่านไปมาพากันมองดูสมนึกอย่างขบขัน ที่แหกปากตะโกนร้องเรียกเตี้ยเหมือนกับอ้ายตีตัวเล็ก ๆ ที่ไร่เตี้ยสา

“ไหนวะเตี้ยแก” นพถาม

“โน่นยังงั้นละ ลุงพล อากร อาหมอ แล้วก็คุณปู่ยืนหัวเห่งอยู่โน่น ฮะ ฮะ โลกมันกลมไว้ย บริเวณงานออกกว้างใหญ่ไม่น่าจะพบกันเลย”

พนัส นพ ดำรง และเจ้าแห้วต่างมองตามสายตาสมนึก ทุกคนแลเห็นคณะพรรคสี่สหายกับท่านเจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๆ พล นิกร กิมหงวน ศาสตราจารย์ดิเรก และเจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๆ แต่งกายแบบสุภาพชนธรรมาไม่ได้แต่งสากล ทุกคนถอดเสื้อสากลและเน็คไทไว้ในรถขณะที่ยืนติดกันเป็นชั่วโมง เมื่อมาถึงบริเวณงานแลเห็นผู้มาเที่ยวงานส่วนมากแต่งกายง่าย ๆ สี่สหายกับเจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๆ ก็ทิ้งเสื้อและเน็คไทไว้ในรถเพราะต้องการเที่ยวอย่างสะดวกสบาย

เสี้ยตีร้องตะโกนเรียกกิมหงวนอีก

“เตี้ย....เตี้ยครับ”

ครั้นแล้ว พนัส นพ สมนึก ดำรง และเจ้าแห้วก็พากันเดินเข้าไปหาคณะพรรคสี่สหายกับท่านเจ้าคุณ นพ ตะโกนเรียกบิดาของเขาบ้าง

“พ่อ พ่อครับ เสด็จพ่อ”

สี่สหายกับเจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๆ พากันมองดูเจ้าหนุ่มรูปหล่อทั้งสี่คน

“เฮ้ นายพลดิเรกอุทานขึ้น “ไปยังไม่มา ยังงั้นไว้ยถึงได้มาพบกันได้”

เสี้ยตีว่า “ก็โลกมันกลมนี่ครับ” แล้วเขาก็หันมามองดูคุณเตี้ยของเขาอย่างเคือง ๆ “เตี้ยใจร้ายเหลือเกินเตี้ยให้เงินผมเที่ยวงาน ๔๐๐ บาท เท่านั้นเหมือนกับว่าให้อย่างเสียไม่ได้ ผมเป็นลูกมหาเศรษฐีนะครับไม่ใช่ลูกเศรษฐีธรรมดา”

เสี้ยหวนหัวเราะเบา ๆ

“ตอนที่เตี้ยฝากเงินย้ายแห้วมาให้แกเตี้ยกำลังหัวเสียวะ มีเงินอยู่ในกระเป๋าทางเกงเพียง ๔๐๐ บาทก็ส่งให้เจ้าแห้วตอนนั้นงานที่โรงแรมมันยุ่งมาก ความจริง ๔๐๐ บาท ก็พอเที่ยวแล้วโว้ย”

สมนึกค่อนข้างปะหลับปะหลือก

“พออะไรล่ะครับ อ้ายแห้วเอาไปให้ผม ผมโกรธเตี้ยผมเลยฉีกทิ้งเสียหมด”

พลพูดเสริมขึ้นทันที

“สันดานระยำ อย่างนี้เขาเรียกว่าตุ๊กเงิน แกจะฉีกเงินเล่นเหมือนอย่างเตี้ยแกได้อย่างไร แกรู้หรือเปล่าว่าอ้ายหงวนมีรายได้จากรูทกิจการค้าคิดเฉลี่ยแล้ววันหนึ่งตั้งหลายหมื่นหรืออาจจะร่วมแสนก็ได้ แกยังทำมาหากินไม่ได้ควรจะรู้จักค่าของเงิน”

เสี่ยตีหันมามองดูหน้าเพื่อนเกลอทั้งสาม

“เจอหน้าลุงพลที่ไรกันโดนด่าทุกที ไม่เคยเลยที่จะชมกันมีแต่ด่าตะพืด”

พลหัวเราะหึ ๆ

“แกมันทำตัวไม่ดีฉันก็ด่าแก เพราะแกเป็นลูกหลานฉัน ถ้าแกเป็นคนอื่น แกจะหัวทกกันชีวิตอย่างไรก็ช่างแกปะไร”

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ กล่าวถามนพหลานตาของท่าน

“ดูอะไรกันมาบ้างล่ะ”

“ก็ดูสินค้าตามร้านนานาชาติแหละครับ ไม่เห็นมีอะไรน่าดู นอกจากประกวดหัวล้านที่ร้านฮ่องกง”

ท่านเจ้าคุณทำคายน

“มีที่ไหนวะ พวกเราเพิ่งมาจากร้านฮ่องกงเมื่อคืนนี่เอง”

ลูกชายของนิกรหันมาทางคุณพ่อของเขา

“ไม่มีหรือครับพ่อ”

“ไม่รู้ อาจจะมียี่ได้แต่เราไม่ทันสังเกต แลเห็นคนเขาเบียดเสียดมุ่งดูส่งเสียงหัวเราะกันให้ลั่นไม่รู้ว่าเขาดูอะไร”

นพหัวเราะเบา ๆ

“นั่นแหละครับเขาประกวดหัวล้าน ๗ จำพวก”

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ ทำตาเขียวกับหลานชายของท่านแล้วขยับไม้ตะพืด

“ถ้ายังงั้นไปดูกันเดี๋ยวนี้ย้ายนพ ถ้าไม่มีฉันเตะแคะนะ”

นพยิ้มแห้ง ๆ

“ตอนนี้เขาอาจจะเลิกแล้วก็ได้ครับ”

เสียงหัวเราะดังขึ้นอย่างครื้นเครง พนัสเลื่อนตัวเข้ามายืนข้างพลแล้วมองไปทางรถยนต์เก๋งขนาดกลางหลายคัน

“พอซื้อรถให้ผมใช้สักคันซีครับ ผมอยากจะมีไว้ใช้โดยเฉพาะ มีปอนเตียคุณย่าซื้อให้ใช้ร่วมกันสี่คนผมไม่ใคร่จะได้เลย”

“จันเระ เอาซีถ้าแกอยากได้พ่อจะซื้อให้ ไป – ไปเลือกเอาซีรถยุโรปราคาถูกกว่ารถอเมริกาแล้วก็กินน้ำมันน้อยกว่าเหมาะสำหรับเมืองไทย ถ้าแกชอบใจคันไหนพุงนี้ก็ไปเลือกเอาที่บริษัท หรือมายกีสั่งให้เขาเอารถไปส่งให้เราที่บ้านก็ได้”

ศาสตราจารย์ดิเรกยิ้มให้ลูกชายของเขา

“แกเอาบ้างไหมล่ะ เตี่ยวจะน้อยหน้าเจ้านัส”

ศาสตราจารย์ดำรงสั่นศีรษะ

“ไม่เอาละครับ รถที่บ้านเรามีตั้งเยอะแยะแล้ว”

เสี่ยตีรื่องขึ้นดั่ง ๆ

“เตี่ย หนูอยากได้รถยนต์ เตี่ยซื้อให้หนูบ้างซี”

เสี่ยหงวนจุปาก

“เตี่ยก็ยื่นเบรียงเข้าให้เท่านั้น ตัวโตเป็นควายแล้วยังดัดจริตพูดหนู”

“ก็หนูพุกยังงี่เง่าเตี่ย เตี่ยซื้อรถยนต์ให้หนูสัก ๑๐ คันนะเตี่ยนะ”

กิมหงวนกลืนน้ำลายเอี๊ยก

“เอาไปขายเรอะ”

“ครับ เอาไปขายถูก ๆ แล้วเอาเงินไปเที่ยว”

“เจริญดีนะลูกนะ”

นิกรพยักหน้าให้ลูกชายของเขา

“แกอยากได้รถยนต์บ้างไหมล่ะ ถ้าอยากได้ก็บอกให้คุณตาของแกซื้อให้บ้างซี พ่อนะไม่มีปัญญาซื้อให้

แกหรอก คันหนึ่งอย่างน้อยก็ร่วมแสน”

ร.ท. นพเค้นหัวเราะ

“ผมเป็นลูกพ่อทำไมจะให้คุณตาซื้อให้ผมล่ะครับ”

“ก็แกเป็นหลานท่านนี้ไว้ย ใครเป็นตาก็ต้องรับผิดชอบในหลานของตัว”

“ฟังซี” ท่านเจ้าคุณอุทานและมองดูหน้าพล “ฟังมันพูดซี”

คณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉิม ๕ พาเจ้าหนูมูปลูกปล่อยทิ้งสี่คนและเจ้าแห้วผละจากรถแทร็คเตอร์
ตรงไปยังรถยนต์เก๋งหลายคันที่จอดโชว์อยู่เรียงรายเป็นระเบียบเรียบร้อย

ผู้จัดการฝ่ายขายรถซึ่งเป็นสุภาพบุรุษวัยกลางคนรูปร่างอ้วนใหญ่แต่งสากลผูกโบว์หูกระต่ายเรียบร้อย
นั่งไขว่ห้างเฝ้าท่าอยู่ที่โต๊ะเล็ก ๆ โต๊ะหนึ่งโดยไม่สนใจกับคณะพรรคสี่สหายเพราะไม่รู้จักนั่นเองและคิดว่าสี่สหาย
กับลูก ๆ มาดูรถเล่นเหมือนอย่างประชาชนคนมาเที่ยวงานที่แวะมาดูความสวยงามของรถเหล่านี้แล้วก็จากไป

สมนึกยกมือขวาถอดแว่นเตี่ยของเขาในท่าทางประจบประแจง

“คันนี้แบบปี ๑๙๖๗ ไม่เคยมีวิ่งตามถนนนี่ครับ รู้สึกว่าฟังตกมาใหม่ รูปร่างมันกะทัดรัดดีนะครับเตี่ย สี
ครีมแบบนี้ผมก็ชอบ”

เสี่ยหงวนพยักหน้าเห็นพ้องด้วย

“แต่เตี่ยว่าสีน้ำทะเลคันนั้นสวยกว่า แกจะเอาไหมล่ะ”

“แหม ก็ดีซีครับเตี่ย ซื้อให้ผมสักสองคันนะครับ”

อาเสี่ยทำตาปริบ ๆ

“เอาไปทำหอกอะไรจะตั้งสองคัน”

“ก็เอาไว้สำรองคันหนึ่งยังงี่เง่าครับ รถในกรุงเทพฯ ๕ มันชนกันวันหนึ่งตั้งหลายสิบคัน ถ้ารถผมชนกับเขา
หรือถูกชนพังจะได้มีอะไรอีกคันหนึ่ง”

กิมหงวนมองดูลูกชายของเขาอย่างหมั่นไส้

“แกพูดอย่างนี้เพราะแกเป็นลูกมหาเศรษฐี”

“ใช่ครับ เตี่ยซื้อรถให้ผมสองคันชนหน้าแข้งของเตี่ยไม่ได้วิ่งแม้แต่เส้นเดียว”

“อ้อ ถูกละ เตี่ยไม่ได้เอาเงินผูกไว้ที่ชนหน้าแข้งนี่หว่า” พุดจบเขาก็มองดู พันธ์ นพ และศาสตราจารย์ ดำรงแล้วกล่าวว่า “ฉันจะซื้อรถให้พวกแกสี่คนไว้ใช้อีกคันหนึ่ง เอารถยี่ห้อนี้แหละนะ แล้วก็ซื้อคันเดียวพอแล้ว ที่บ้านก็มีรถอยู่ตั้งห้าหกคันเหลือเฟือแล้ว”

นพยิ้มให้เสี่ยหงวน

“ตกลงครับ ลุงซื้อก็ดีเหมือนกันพ่อผมจะได้ไม่ต้องควักกระเป๋า ลุงรวยกว่าเพื่อนลุงก็ต้องซื้อรถให้พวกเราใช้ รถปอนเตียคันนี้ใหญ่โตเกินไปเอารถขนาดกลางอย่างนี้ ขับเองค่อยสบายหน่อย”

พันธ์พูดเสริมขึ้น

“เอาสีน้ำทะเลคันนั้นเถอะครับอาหงวน”

“จั้นเราะอะ” อาเสี่ยพุดยิ้ม ๆ “ใจแกกับอาดตรงกันไว้ยพันธ์”

ทุกคนพากันเดินไปที่รถเก๋งยี่ห้อซันดีในยุโรป ซึ่งเป็นแบบทันสมัยสีน้ำทะเล เจ้าหัวเปิดประตูตอนหน้ารถตอนที่นั่งคนขับออก ต่างคนต่างชมสภาพภายในรถนับตั้งแต่พวงมาลัยเกียร์มือ ไฟเลี้ยว หน้าปัดมาตรต่าง ๆ เป็นระเบียบเรียบร้อย คันเร่งเป็นแผ่นสำหรับให้วางเท้า เบรคและครัชใหญ่วางอยู่ในตำแหน่งที่เหมาะสมสองข้าง คันเร่งเบรคมืออยู่ระหว่างที่นั่งตอนหน้าซึ่งมีเบาะที่นั่ง ๒ เบาะและเบาะตอนหน้าบังคับให้เอนลงไปต่อกับเบาะตอนหลังรถกลายเป็นที่นอนได้อย่างสบาย

เสี่ยหงวนหันไปมองดูผู้จัดการฝ่ายขายอย่างเคื่อง ๆ แล้วปรารภกับคณะพรรคของเขา

“ไม่มีใครให้ความสนใจหรือต้อนรับเราเลย อย่างนี้ถ้าเป็นบริษัทของกันใครเป็นเจ้าของที่ต้อนรับ กันได้ออกเด็ดขาด คนที่เขามาดูรถยอมแสดงว่าเขาสนใจหรืออยากซื้อรถ”

เสี่ยตีว่า “เห็นจะเป็นเพราะพอกับลุงพลอกรหาหมอและคุณปู่ไม่ได้แต่งสากลระมังครับ เขาจึงไม่สนใจคิดว่ามาดูเล่น ๆ”

เสี่ยหงวนหันมาทางลูกชายของเขา

“การแต่งตัวไม่ได้เป็นเครื่องวัดฐานะของคนไว้ย บางคนแต่งตัวหรูหราเดาะชุดใหญ่ทั้งชุด มีเงินติดกระเป๋าเพียงบาทสองบาทเท่านั้น บางคนแต่งตัวง่าย ๆ คือเศรษฐีกระเป๋าหนัก อย่างเตี่ยจะเอาอย่างไร กางเกงสักหลาดอ่อนอังกฤษ เข็มแขนยาวยี่ห้อชั้นเยี่ยมของโลก แต่ไม่ได้ผูกเน็คไทหรือสวมเสื้อนอก รองเท้าคู่ละ ๓๕๐ บาท ถึงมีเงินติดกระเป๋าไม่ถึง ๒,๐๐๐ บาทแต่ก็มีสมุดเช็คติดมาด้วย ซึ่งเช็คของเตี่ยใครเห็นก็ยิ้มแป้นไม่ต้องกลัวว่าจะแต่งหรือสปริงออกมาจากแบงค์ เฮ้ย-อ้ายแห้วไปตามนายคนนั้นมาที่เถอะวะ”

“รับประทานคนไหนครับ”

“นั่งเตี้ยท่าคาบกระดุกอยู่บนเก้าอี้หน้าโต๊ะตัวนั้นยังงั้นละ”

เจ้าแห้วหัวเราะหึ ๆ

“รับประทานคาบกลัองครับไม่ใช่คาบกระดุก”

“นั่นแหละ ท่าทางมันเหมือนหมาคาบกระดุก วางท่าคล้ายกับว่ามันเป็นเทวดาไม่ใช่คน อย่างนี้ไม่น่าจะมาทำงานตามบริษัทห้างร้านเลยพับผ่า”

เจ้าหัวเดินเข้าไปหาผู้จัดการฝ่ายขายรถของบริษัทนี้และขอเชิญมาที่รถ นายคนนั้นลุกขึ้นเดินเข้ามาหาคณะพรรคสี่สหายกับลูกชายอย่างเสียไม่ได้ เพราะนึกไม่ถึงว่าจะมาซื้อรถเก่งในบริษัทของเขา ทั้งนี้เนื่องจากมีผู้มิได้ถามคืบละหลายรายเกี่ยวกับราคาหรือคุณภาพของรถแล้วก็จากไป ทำให้เขาต้องเสียเวลาอธิบาย

“นี่...คุณ” เสียหวนพูดเสียงหนัก ๆ “รถคันนี้นะคันละเท่าไรตกลงซื้อกันที่งานนี้หรือไปซื้อที่บริษัท”

ผู้จัดการฝ่ายขายมองดูเสียหวนอย่างเยอหยิ่งเพราะเขาไม่รู้จักกิมหวนของเรานั่นเอง

“ซื้อที่นี้ก็ได้หรือจะไปซื้อที่บริษัทก็ได้ เงินสด ๘๕ ๐๐๐ บาท เงินผ่อนไม่ขาย คุณจะซื้ออะไร”

คำพูดที่ดูหมิ่นกันเช่นนี้ ทำให้อาเสียเกิดอารมณ์ยะขี้ขึ้นมาทันที นิกรจับแขนกิมหวนไว้แล้วจุกปากห้าม

“ใจเย็น ๆ อ้ายหวน เอาทางพระเข้าข่ม จงแม่เมตตาให้เขาเท่าที่เขาคิดเป็นเชิงดูหมิ่นแก่”

เสียหวนกระซอกไม้ถือหรือไม้ตะพดมาจากมือเจ้าคุณปัจจนึก ๆ แล้วกลับเอาทางปลายขึ้นมากถือจี้จี้ไม้ตะพดขนาดเขื่องขึ้นสุดแขนฟาดลงที่กระจกหน้ารถเก่งคันนั้นเต็มเหนี่ยวสามสี่ที่ติด ๆ กัน

“เพลิง เพลิง เพลิง”

ด้วยความโกรธเขาเอาตะพดของท่านเจ้าคุณฟาดลงบนฝากระโปรงหน้าหม้ออีกทีหนึ่งเสียงดังลั่น จนกระทั่งพลกับศาสตราจารย์ดิเรกเข้าแย่งไม้ตะพดไว้ อาเสียเอ็ดตะโรลั่น

“ปล่อย ปล่อยกัน มันดูถูกกันกันต้องการอวดความเป็นเศรษฐีของกันให้มันดู หนอยแน่...ถามได้ว่าจะซื้ออะไร ไม่เคยมีใครใช้คำถามประโยคนี้กับกันเลย แม้กระทั่งเจ้าหน้าที่ในร้านอังกฤษยังถามกันอย่างนอบน้อมว่ากันจะซื้อรถโรลสอยคันนั้นไหม อ้ายรถลับประจักษ์พรณนี้คันหนึ่งไม่ถึงแสนขอให้กันพึงเล่นสักห้าหกคันเถอะวะ”

“อย่านำอ้ายหวน” พลเอ็ดตะโร “ผู้คนเขาแห่กันเข้ามาดูแกตั้งเยอะเยอะขายหน้าเขาบ้างซีไวย่”

“ขายหน้าเขาทำไม กันหน้าด้าน”

นิกรเดินเข้ามาขวางหน้าอาเสีย

“อย่าทำในสิ่งโง่ ๆ ไม่มีประโยชน์อะไรที่จะหุงข้าวประชดหมาหรือสูบกัญญาประชดอ้ายแห้ว” พุดจบนิกรก็สะดุ้งเล็กน้อย “เอ๊ะ...ซึกและ ไม่ถูกไวย่ อย่างนี้เขาเรียกว่าตีวัวกระทบคราด”

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ แย่งตะพดของท่านเอามาจากเสียหวนแล้วชี้หน้าอาเสีย

“แกเป็นผู้ใหญ่ไม่ใช่เด็กหนุ่ม ไม่น่าจะยะอย่างนี้ เขาพุดดูหมิ่นแกคล้ายกับว่าแกไม่มีเงินซื้อรถเขา เมื่อแกตกลงซื้อรถของเขาเขาก็อ้ายแกไปเองเท่านั้น มีอย่างไหน เอาตะพดของอาฟาดกระจกหน้ารถและหน้าหม้อ พังยุบไปหมด”

อาเสียแฉดเสียงลั่น

“ผมซื้อครับ มันแตกหักเสียหายก็เป็นของผม” พุดจบเสียหวนก็มองไปทางกลุ่มประชาชนร่วมร้อยคนที่กำลังมองดูเขาอาละวาดแล้ว อาเสียก็ประกาศตัวให้ทราบด้วยเสียงอันดัง “ผมนี่แหละครับอาเสียกิมหวนมหาเศรษฐีอันดับหนึ่งของประเทศไทย คนขายรถของบริษัทนี้ดูถูกผมถามผมว่าจะซื้ออะไรราคา ๘๕ ๐๐๐ บาท ปู่ไช่-เรื่องเล็กเหลือเกิน วันดีคืนดีผมขนเงินมาเผาไฟเล่นตั้งสามสี่แสน”

เสียงพิมพ์าดังขึ้นในหมู่คนดู หลายคนจำได้ว่าเสียหวนคือ พ.อ. กิมหวนมหาเศรษฐีผู้ยิ่งใหญ่แห่งประเทศไทย ทุกคนพากันมองดูอาเสียอย่างตื่นตื่นและชื่นชมในความมั่งมีอย่างมหาศาลของกิมหวน ส่วนผู้จัดการฝ่ายขายรถของบริษัทนั้นยืนอ้าปากหวอในท่าที่ตื่นตะลึงพุดอะไรไม่ออก เพราะไม่นึกไม่ฝันว่าเสียหวนจะอาละวาดขนาดเอาตะพดฟาดกระจกหน้ารถเก่งใหม่เอี่ยมพังไปและฝากระโปรงหน้าหม้อก็ยุบบุบบู่บี้ไปแถบหนึ่ง

ในเวลาเดียวกันนั่นเอง ประธานผู้อำนวยการบริษัทจำหน่ายรถยนต์ซึ่งเป็นสุภาพบุรุษผู้สูงอายุในวัย ๖๐ เศษ ก็ปรากฏตัวขึ้น เขาชื่อนายชิน โอวตระกูล เป็นลูกจีนเช่นเดียวกับเสียหงวนของเรา และเป็นนักธุรกิจที่มีชื่อเสียงในวงการค้ารถยนต์คนหนึ่งรู้จักชอพบกับกิมหงวนมานานแล้วในฐานะที่เป็นนักธุรกิจด้วยกัน นายชินเป็นหุ้นส่วนใหญ่ของบริษัทจำหน่ายรถยนต์ยี่ห้อนี้จึงได้รับตำแหน่งเป็นประธานผู้อำนวยการ

เขาตกใจเมื่อแลเห็นเสียหงวนกำลังอาละวาดชี้หน้าด่าว่าผู้จัดการฝ่ายขาย

“คุณไม่ควรดูถูกผู้ที่มาชมสินค้าของคุณ ซึ่งเขาจะเป็นใครก็ตาม เราเป็นพ่อค้าเราต้องแสดงไมตรีจิตต่อลูกค้าทั้งหลาย ทำไมคุณใช้คำถามกับผมว่าจะซื้ออะนะ แล้วคุณบอกราคารถคันนี้ ผมนี่แหละคืออาสาเสียกิมหงวนมหาเศรษฐีหมายเลขหนึ่งแห่งประเทศไทย มหาเศรษฐีคนเดียวที่กล้าฉีกเงินเล่นซึ่งคุณก็คงเคยได้ทราบข่าวมาแล้ว”

ผู้จัดการฝ่ายขายยิ้มแห้ง ๆ

“ผมไม่ได้ดูหมิ่นท่านหรอกครับ ที่เรียนถามก็เพื่อจะคิดลดเงินให้ท่านอีกเป็นพิเศษในระหว่างงานนี้”

“อย่า อย่าแก้ตัว” เสียหงวนตวาด

นายชินปราดเข้ามาหาอย่างร้อนรน

“เสียครับ สวัสดิ์ครับเสีย”

กิมหงวนหันไปมธดู

“อ้อ-คุณชิน สวัสดิ์ คุณมาเหมาะทีเดียว อ้ายหมอนี้ลูกน้องของคุณคนนี้นะใครกัน

“นายชัชวาลผู้จัดการฝ่ายขายครับเสีย”

“นายชัชวาล...ลูกใคร”

“เอ-ยังไงผมก็ไม่ทราบครับ”

เสียหงวนเค้นหัวเราะ

“คุณไม่น่าให้นายชัชวาลทำหน้าที่ต้อนรับประชาชนเลย ผมพาลูกหลานมาดูรถสีน้ำทะเลคันนี้ เขาไม่ได้สนใจกับพวกเราแม้แต่น้อยต้องให้คนใช้ไปเรียกตัวมา พอผมถามเขาว่าราคาเท่าใด เขากลับย้อนถามผมว่าจะซื้ออะนะ ราคา ๘๕ ๐๐๐ บาท เฉพาะเงินสดเงินผ่อนไม่ขาย พูดยังงี้มันดูถูกกันนี่นะผมก็เลยเอาตะปดของคุณอาผมแพ่นกระจกหน้ารถพังแตกไปแล้วก็ฟาดหน้าหม้อบุงไป แต่เมื่อผมทำชำรุดเสียหายแล้วผมก็ต้องซื้อนะ”

นายชินยกมือไหว้อาเสียปะหลก ๆ

“ผมต้องขออภัยแทนคนของผมครับ นายชัชวาลมีตาเสียเปล่า ๆ แต่หาไม้แววไม่” พุดจบเขาก็เดินเข้ามาหยุดยืนเบื้องหน้าผู้จัดการฝ่ายขายรถยนต์ของเขา แล้วยกมือขวาตบหน้านายชัชวาลเบา ๆ สองที “นี่แน่ะ จำไว้ทีหลังอย่าดูถูกลูกค้า”

นิกรเดินปราดเข้ามาหานายชัชวาลแล้วกล่าวกับนายชินว่า

“คุณตบเขาไปเหมือนกับรู้จักกัน ผมตบเองดีกว่า” แล้วนิกรก็ยกมือขวาตบหน้าผู้จัดการฝ่ายขายเต็มแรงเสียงดังเพียะ

“อ๊ย” นายชัชวาลร้องลั่น “คุณตบหน้าผม”

นิกรยกมือชี้หน้า

“อย่ามีเสียงนะ ชินมีเสียงเดียวโดนระเบิดขวด คุณรู้ไหมว่า ผมคือใคร นี่....หนุม ๆ สีคนนี่ล้วนแต่ดาวร้ายทั้งนั้น คุณอยากให้มีคุณเป็นม่ายก็ลองดู ผมไม่ฆ่าคุณก็ดีแล้ว”

นพแก๊งพูดขึ้นดัง ๆ

“ยิ่งทิ้งเสียเรอะ”

เสียดีแก๊งห้ามนพ

“อย่า ๆ กระสุนจะไปถูกเอาคนอื่นเขาเข้า”

ผู้อำนวยการบริษัทขายรถยนต์ยกมือไหว้คณะพรรคสี่สหายกับลูก ๆ และเจ้าคุณปัจฉิม ๕ โดยทั่วหน้ากันในท่าทางนอบน้อมยำเกรง

“นี่กว่ากรูนายโกโทษให้เราสักครึ่งแฉะครับ ผมอยากจะได้นายชัชวาลออกก็สงสาร เพราะเขาเป็นลูกชายคนโตของผมเอง อ้า-อ้าเสียกรูนาซื้อรถคันนี้ไซ้ใหม่ครับ”

อ้าเสียยืนหันออกขึ้นในท่าเบ่ง ทำปากเบี้ยวเล็กน้อยและกลอกนัยน์ตาไปมาเพื่อให้สมกับที่เขาเป็นมหาเศรษฐี

“เงินสดคันละเท่าไร” เสียหวนถามเสียงกร้าว

นายชินผลักลูกชายของเขาเซไป และได้ไปทางอื่นเสียก่อนจึงหันมาตอบเสียหวนอย่างพินอบพิเทา

“ลดให้อ้าเสียพันบาทครับ เหลือ ๘๕ ๐๐๐ บาทถ้วน”

อ้าเสียยิ้มด้วยมุมปากข้างซ้าย

“ถูกไป คิดเงินลำบากเป็นเศษชั่งยากแก่เช็ดของผม ผมให้แสนบาทก็แล้วกัน”

“เป็นพระคุณครับอ้าเสีย” แล้วเขาก็หันไปยกมือชี้หน้าลูกชายของเขา “ไปสิไว้ยชัชวาล แกจะให้หมูโมโหหรืออย่างไร”

เสียหวนทำหน้าขบกล

“อ้อ นี่ผมกลายเป็นหมูไปแล้วหรือคุณชิน”

“ผมหมายถึงหมูป่าเขี้ยวตันที่เต็มไปด้วยความแค้นกล้าพอ ๆ กับเสือหรือหมีครับ อ้าเสียของผมเหมือนกับพญาหมูที่น้ำเกรงขาม”

นิกรยิ้มให้ผู้อำนวยการบริษัทขายรถยนต์

“ขอเข้าเถอะครับ ประเดี๋ยวอ้ายหวนซื้อรถยนต์ของคุณหมดร้าน”

นายชิมยิ้มให้นิกร

“อ้าเสียท่านไม่ชอบยกยอปอปั้นหรือครับ แต่ใครดูถูกท่านไม่ได้ผมรู้จักอ้าเสียมานานแล้ว ผมยอมรับนับถือว่าในประเทศไทยเรานี้ อ้าเสียก็มั่งร่ำรวยที่สุดเคยซื้อแหวนเพชรราคาเป็นหมื่นแจกพวกหมอนวดสาว ๆ หักหน้าเศรษฐีใหญ่มาแล้วเมื่อเร็ว ๆ นี้”

เสียหวนสะดุ้งโหยง

“อ้าว ไหงมาพูดต่อหน้าลูกชายผมล่ะ ถ้าอ้ายตีเก็บไปฟ้องเมียผมผมก็บรรลัยเท่านั้นเอง คุณก็รู้ดีแล้วว่ายุ่งร้ายกว่าเสือ แต่เมียผมร้ายกว่ายุ่งเป็นไหน ๆ นี่ยังใจละครับลูกชายโตนของผม หน้าตาเหมือนกับผมราวกับไขลอกออกมาจากพิมพ์เดียวกัน ตั้งแต่เกิดมาก็ตั้งหน้าล้างผลาญผมเรื่อยมา”

สมนึกสบตากับนายชินเขาก็ยกมือไหว้นายชินเป็นผู้ใหญ่กว่าเขา

“สวัสดิ์ครับ”

ผู้อำนวยการรับไหว้อย่างยิ้มแย้ม

“สวัสดิ์ศรีครับคุณสมนึก ผมเคยเห็นคุณบ่อย ๆ และเคยเห็นรูปของคุณในหน้าหนังสือพิมพ์อยู่เสมอ แต่งเครื่องแบบนายทหารสง่ามากครับ ผมคือประธานอำนวยการของบริษัทจำหน่ายรถยนต์นี้ มีธุระอะไรที่จะใช้ผมเชิญนะครับ” แล้วเขาก็เปลี่ยนสายตามาที่เสียหวน “ตกลงอาสาซื้อรถคันนี้เพียงคันเดียวนะครับ”

เสียหวนแลเห็นผู้คนที่กำลังมองดูเขาด้วยความตื่นเต้นในความมั่งมีของเขา จึงแสดงความเป็นมหาเศรษฐีทันที

“เอาสามคันครับคุณชิน สีน้ำทะเลคันนี้ สีครีมแล้วก็สีเทาคันโน้นรวมสามคันด้วยกัน คันละ ๘๔ ๐๐๐ บาทนะ”

นายชินก้มศีรษะโค้งคำนับ

“ครับ คันละ ๘๔ ๐๐๐ บาท”

พลยกศอกกระทันหันชี้ข้างกิมหวนแล้วกล่าวขึ้น

“แกจะซื้อเอาไปทำหอกอะไรวะตั้งสามสี่คัน”

อาสาเอ่ยยิ้มอย่างภาคภูมิใจ

“ซื้อไปให้หมาขี้วะ หมาที่บ้านเราหลายตัวมันขี้ไม่เป็นที่ต่อไปกันจะหัดให้มันขีบนรถเก๋งสามคันนี้” พูดจบเขาก็เปลี่ยนสายตามาที่นายชิน “พຽงนี้คุณช่วยส่งรถไปที่บ้าน “พัชรภรณ์” ด้วยนะ ตีทะเบียนให้เรียบร้อย”

“ได้ครับ แต่ในราว ๑๐ โมงอาสาต้องไปที่กองทะเบียนเพื่อเซ็นชื่อเป็นเจ้าของรถในทะเบียนแล้วก็ผมจะนำรถไปที่กองทะเบียนเพียงสองคันก่อนจัดการตีทะเบียนให้เรียบร้อยสำหรับคันสีน้ำทะเลต้องเสียเวลาติดกระจกใหม่ และซ่อมฝากระโปรงหน้าหม้ออ่าวหนึ่งอาทิตย์ครับ”

เสียหวนพยักหน้ารับทราบ

“ได้-เอาอย่างไรก็ได้ ผมจะเขียนเช็คจ่ายเงินสดให้คุณเดี๋ยวนี้ รับรองว่าไม่ต้องกลัวว่าเช็คของผมจะทำให้คุณหงายหลังออกมาจากแบงก์เพราะผมฝากไว้ที่ธนาคารของผมเอง”

นายชินยิ้มแป้นแต่พอแลเห็นผู้จัดการฝ่ายขาย หรือลูกชายของเขายืนเหมยงมองอยู่หน้าห้องเขาก็ยกมือชี้หน้าแล้วเอ็ดตะโรลั่น

“ออกมาอีกแล้ว ประเดี๋ยวอาสาเกิดยั่วขึ้นมาเปลี่ยนความคิดไม่ซื้อรถสามคันบริษัทของเราก็อัดเงินแสนเท่านั้น สามคันนะโว้ยแล้วก็เงินสด มีใครบ้างวะที่ซื้อรถเก๋งที่เดียวสามคันนอกจากคนบ้า”

อาสาสะดุ้งโหยง

“ผมก็บ้านะซีคุณ”

นายชินรีบพูดกลบเกลื่อนทันที

“มิได้ครับ อาเสียเป็นมหาเศรษฐีไม่ใช่คนบ้า เงินแสนเป็นเรื่องเล็กเหลือเกินสำหรับอาเสีย”

“เออ พุดยั้งจั่งค้อยนำฟังหน่อย”

เสียหวนล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบสมุดเช็คออกมา และดึงปากกาปลอกทองออกมาจากกระเป๋าเสื้อเชิ้ตแขนยาวของเขา ใครต่อใครที่พากันมองดูอาสาเสียต่างวิพากษ์วิจารณ์กันเบา ๆ เป็นนุญตาของเขาที่เขาได้เห็นหน้ามหาเศรษฐีแห่งประเทศไทย ผู้ที่สั่งซื้อรถเก๋งที่เดียวถึง ๓ คัน

กิมหวนเซ็นเช็คเสร็จเรียบร้อยก็ฉีกออกจากเล่ม อ่านทานดูแล้วส่งให้ประธานอำนวยการบริษัทขายรถยนต์

“ผมคิดค่ารถยนต์ให้คุณคันละแสนบาท รวมสามคันสามแสนคิดง่าย ๆ หายก็รู้ดูก็งามตา”

“โอ-ขอบคุณมากครับ คิดยังงี้ก็เสียก็ขาดทุนแย่”

เสียงชนยิ้มเป็น

“ไม่เป็นไร เงินสามแสนเรื่องชี้ฝั่งสำหรับผม แล้วช่วยจัดการให้เรียบร้อยนะครับคุณชิน ถ้ามีเวลาว่างก็พยายามอบรมลูกชายของคุณเสียบ้าง ให้เขาได้รู้ว่าเราเป็นพ่อค้าต้องต้อนรับลูกค้าทุกคนที่สนใจกับสินค้าของเรา”

“ครับ เป็นความจริง ลูกชายผมมันไปดูงานเมืองนอกมาเพียงครึ่งปี ได้กลิ่นไอเมืองนอกกลับมาชักจะคิดว่าตัวใหญ่ยิ่ง”

นิกรพูดเสริมขึ้น

“แต่หัวนอกแท้ ๆ อย่างพวกผมไม่เป็นเช่นนั้น ผมสำเร็จมาจากคองโกเบิ้ลเยี่ยมเป็นมหาบัณฑิตวิชาสังคมศาสตร์ อ้ายหงวนสำเร็จวิชาปริญญาตรีจากอิเบต นี่พ่อตามสำเร็จวิชาการทหารมาจากประเทศรัสเซีย คนนี้พันเอกพลเพื่อนผมปริญญาโทวิชาย่อหัวมนุษย์จากใจกลางเกาะนิวกินี คนนี้คือคเตอร์ดิเรกสำเร็จวิชาแพทย์มาจากเมืองจีน แล้วลูกหลานของพวกเราล้วนแต่หัวนอกทั้งนั้นแหละครับ”

นายชินหัวเราะชอบใจ

“เชิญทุกคนนั่งพักผ่อนเพื่อเป็นเกียรติแก่บริษัทฯ ของเราก่อนซีครับ ผมจะจัดอาหารว่างและเบียร์เย็น ๆ มาต้อนรับ”

นายพลดิเรกโบกมือ

“ขอบคุณครับ สี่ทุ่มแล้ว พวกเราจะกลับบ้านกันละ แต่เราจะไปหาอาหารรับประทานกันที่ถนนเพชรบุรีตัดใหม่เสียก่อน”

นพพุดโพล่งขึ้นทันที

“ก็เดี๋ยวนะซีครับลุงหมอบ พวกผมกำลังหิวทีเดียว ไปเถอะครับ เขาประกาศทางเครื่องขยายเสียงแล้วว่า งานแสดงสินค้าสำหรับวันนี้สิ้นสุดลงแล้วเชิญมาชมในวันต่อไป รีบไปเถอะครับ ผมอยากกินข้าวต้มก๊วยแฉวถนนตัดใหม่เพชรบุรี”

เจ้าคุณปัจฉิม ๔ ยิ้มให้นพ

“แถวนั้นมันมีร้านข้าวต้มก๊วยที่ไหนวะ มีแต่ร้านข้าวต้มสำหรับเศรษฐีมีห้องแอร์หรูหรา สั่งกับมากินสองสามจานอย่างท่วม ๆ ก็ร่วมร้อยบาท ไปซี....ตาเลี้ยงเอง”

สี่สหายกับลูกชายของเขาและเจ้าคุณปัจฉิม ๔ ต่างอำลาประธานกรรมการบริษัทจำหน่ายรถยนต์ ซึ่งนายชินก็ได้กล่าวขอโทษขอโพยกิมหงวนอีกครั้งหนึ่ง เท่าที่ลูกชายของเขาได้พูดวงเงินหรือดูหมิ่นซึ่งอาจจะเป็นเพราะนิสัยของนายชัชวาลไม่สู้จะดีนักหรือเป็นคนที่พูดไม่เพราะ นายชินตามออกมาส่งทางหน้าร้านและหยุดยืนสนทนากับคณะพรรคสี่สหายกับเจ้าหนูรูปหล่อทั้งสี่คนและเจ้าคุณปัจฉิม ๔ ช่างรถจักรยานยนต์แบบใหม่หลายคัน

เมื่อเขาสบตากับนพเขาก็กล่าวกับ ร.ท. นพอย่างนอบน้อม

“คุณจะไม่กรุณาซื้อจักรยานยนต์ไปขี่เล่นสักคันหรือครับ จักรยานยนต์รุ่นนี้เป็นรุ่นใหม่ที่สุด ที่บริษัทเราเพิ่งได้รับเที่ยวเมลนี้และนำมาโชว์ในงานเทรดแฟร์ ในยุโรปนิยมกันมากครับ หนุ่ม ๆ อย่างคุณขี่รถแบบนี้ส่งาและภาคภูมิใจมากครับ”

ร.ท. นพพยักหน้ารับทราบ และมองดูรถจักรยานยนต์ขนาดใหญ่แต่แบบทันสมัยสวยงามมาก

“มันโตไปหน่อยครับผู้อำนวยการ เสียงมันคงดังหนวกหูชาวบ้าน”

“โอ-ตรงกันข้ามครับคุณนพ จักรยานยนต์แบบนี้มีที่เก็บเสียง ท่อไอเสียสองท่อเสียงเบาเงียบกริบดังเพียงบ๊อง ๆ เท่านั้น เครื่องได้รวดเร็วทันใจขับชี้แכל่วคล่องดีกว่ารถเล็กที่เขาขายถูก ๆ ครับ กรุณาลองซื้อมันดูก็ได้ นี่ครับ ติดเครื่องและซื้อมือถือบริเวณร้านนี้คุณต้องติดใจและพอใจแน่ ๆ”

นพเลื่อนตัวเข้ามายกมือขวาออกเอวเจ้าคุณปัจฉิม ๕

“ซื้อให้ผมสักคันสิครับคุณตา”

ท่านเจ้าคุณอมยิ้ม

“ทำไมไม่บอกพ่อแก่ล่ะ”

“โอ – พ่อผมนะหรือครับจะซื้อรถจักรยานยนต์แบบนี้ให้ผม อย่างดีก็ซื้อรถญี่ปุ่นราคาสามสี่พันบาท”

“แกอยากได้ก็เอาสิตาจะซื้อให้” แล้วท่านก็หันมาทางนายชิน “ขายคันละเท่าไรล่ะ ผมจะซื้อแจกหลาน ๆ ของผมคนละคัน”

เสียงหัวเราะเสียงเฮฮาของพนัส นพ สมนึก และดำรงตั้งขึ้นทันที พวกคุณพ่อยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ไปตามกัน นายชินประนมมือไว้ระหว่างอกแล้วตอบท่านเจ้าคุณอย่างนอบน้อมยำเกรง

“ราคาสต็อกบริษัทคันละ ๑๕,๐๐๐ บาทครับผม แต่เมื่อได้เข้ากรุณาซื้อ ๔ คันกระผมลดให้คิดคันละ ๑๔,๐๐๐ บาทขอรับ”

นิกรพูดโพล่งขึ้น

“คันละหมื่นถ้วนเป็นยังไงครับ”

นายชินหัวเราะเบา ๆ และหันมาทางนิกร

“ลดอีกไม่ได้หรอกครับ”

ท่านเจ้าคุณเอื้อมมือจับแฮนด์รถและก้าวขึ้นไปนั่งบนอาาน นานชินก้มมือเรียกพนักงานของบริษัท แผนกขายรถจักรยานยนต์ให้เข้ามาหาเขา ชายหนุ่มผู้นั้นแต่งกายแบบช่างพิตเขาก็้มลงใช้มือผลักขาสำหรับตั้งรถขึ้นแล้วกล่าวกับเจ้าคุณปัจฉิม ๕ อย่างพินอบพิเทา

“ท่านกรุณาลองสตาร์ทดูได้ครับผม รถคันนี้เต็มน้ำมันไว้เรียบร้อยแล้ว กระผมจะกราบเรียนวิธีบังคับเครื่องให้ท่านทราบหรือความสัมพันธ์ของเครื่องยนต์ รถจักรยานยนต์ยี่ห้อนี้แข็งแรงทนทานมากครับผม ทำความเร็วได้ถึง ๑๒๐ ไมล์ ต่อชั่วโมง กินน้ำมัน ๑๘ ไมล์ต่อลิตรใช้เป็นชินขอรับ”

เจ้าคุณปัจฉิม ๕ พยักหน้ารับทราบ

“ฉันเคยขี่มอเตอร์ไซด์มาบ้างเหมือนกันแต่นานมาแล้ว เปิดไฟอันไหน”

พนักงานขายรถช่วยเปิดไฟเครื่องยนต์ให้

“อันนี้ครับผม อันล่างบนที่วางเท้าคือสตาร์ทครับ ท่านกรุณาเหยียบลงเบา ๆ เครื่องยนต์ก็จะติด แรงน้ำมันด้วยมือขวา มือซ้ายเป็นวาล์วหรือคล้ายกับครัชรถยนต์ เกียร์เป็นเกียร์แบบเกียร์กระปุกรถยนต์อันนี้ครับ ท่านลองเข้าดูก่อน เกียร์หนึ่งตั้งลงข้างล่าง เกียร์สองขึ้นข้างบน เกียร์สามตั้งลงมาตรง ๆ”

“เอาละ ฉันพอจะเข้าใจแล้ว” แล้วท่านก็ยิ้มให้พวกหลาน ๆ ของท่าน “ลองเครื่องดูก่อนไว้ย ถ้าเครื่องยนต์มันเดินเงียบไม่หนวกหู และรู้สึกว่ามันมั่นคงแข็งแรงดีก็ซื้อให้พวกแกขี่เล่นคนละคัน”

นิกรพูดเสริมขึ้น

“สำหรับผมไม่ต้องซื้อให้ผมนะครับ”

ท่านเจ้าคุณกลืนน้ำลายเอือก

“ทำไมฉันจะต้องซื้อให้แก แกมีเงินแกอยากซื้อแกก็ซื้อเอาเองซี”

ความเงิบเงิ้นขึ้นชั่วขณะ ท่านเจ้าคุณลงเหยียบสตาตามคำแนะนำของเจ้าหน้าที่ขายรถ เครื่องยนต์ของรถจักรยายนต์ติดขึ้นอย่างง่ายคายทำให้ พันธ์ นพ สมณี และตำรวจออกพอใจมาก เมื่อเจ้าคุณปัจจุบันึก ๆ ลองเร่งเครื่องดูเสียงของมันก็ดังนุ่มนวลไม่แสบแก้วหูเหมือนรถเล็ก ๆ

พลก่่าวกับคณะพรรคของเขาเบา ๆ

“ประเทศหลังมานเหล็กทำรถยนต์ หรือรถจักรยายนต์ได้ดีเหมือนกันซึ่งรถอังกฤษ ฝรั่งเศสหรืออิตาลีทำไม่ได้”

นายพลดิเรกเห็นฟ้องด้วย

“ออไร เฉพาะเครื่องยนต์นับว่าเยี่ยม”

เจ้าคุณปัจจุบันึก ๆ ยืมให้นายชินผู้อำนวยการบริษัทขายรถ

“ผมจะลองซื้ซัก ๆ ในร้านของคุณนะคุณชิน”

“ตามสบายครับได้เท่า กระจะผมยินดีให้ได้เท่าทดลองจนกว่าจะพอใจ รู้สึกว่าได้เท่ามีความรู้ในเรื่องรถจักรยายนต์ดีนี่ครับ”

ท่านเจ้าคุณอมยิ้ม

“ผมบอกคุณแล้วว่าเมื่อก่อนผมเคยขี่มาแล้ว”

เจ้าคุณปัจจุบันึก ๆ เข้าเกียร์หนึ่งนำรถจักรยายนต์แล่นเอื่อย ๆ ไปตามถนนในร้านจำหน่ายรถยนต์ของบริษัทนี้ แล้วก็เข้าเกียร์สองสามพารถออกไปนอกร้าน คราวนี้ความคึกคะนองก็บังเกิดขึ้นแก่ท่านทันที

เมื่อถูกเร่งน้ำมัน จักรยายนต์ขนาดใหญ่ก็พาท่านเจ้าคุณวิ่งไปตามถนนโดยเร็ว เจ้าคุณปัจจุบันึก ๆ ตกใจรีบหมุนน้ำมันผ่อนให้เบาลงแต่บังเอิญมือหมุนเกิดขัดข้องใช้การไม่ได้ ดังนั้นจักรยายนต์คันใหญ่จึงวิ่งไปด้วยความเร็วประมาณ ๒๐ ไมล์ต่อชั่วโมง เจ้าคุณปัจจุบันึก ๆ ตกใจดแต่รถลั่น และร้องตะโกนบอก

“หลีกหน่อย ขอทางหน่อยครับ รถหยุดไม่ได้”

สี่สหายพาลูกชายของเขาวิ่งออกมาจากร้าน ด้วยความเป็นห่วงเจ้าคุณปัจจุบันึก ๆ นายชินกับคนของเขาติดตามมาด้วย ท่านเจ้าคุณบังคับรถหลบหลีกผู้คนด้วยความยากลำบาก ปากก็ร้องตะโกนลั่น

“หลีกหน่อยครับ ผมหยุดรถไม่ได้ ผมพึ่งลองขับรถคันนี้”

ใครคนหนึ่งร้องตะโกนบอก

“เหยียบห้ามล้อซีครับคุณลุง”

“ห้ามล้ออยู่ที่ไหนหาไม่พบ” เจ้าคุณปัจจุบันึก ๆ ตะโกนตอบ

นายสิบตำรวจคนหนึ่งวิ่งตามรถจักรยายนต์มา และร้องบอก

“หยุดไม่ได้ก็ลงคูซีครับ ประเดี๋ยวบเด็กเล็กตายหมดลงคูข้างหน้าโน้น”

ท่านเจ้าคุณเห็นฟ้องด้วย ท่านขับรถตรงไปทางคูเล็ก ๆ ริมถนนข้างหน้าและแล้วท่านก็บังคับรถลอยละลิวลงไปในคู

“ตูม”

ประชาชนนับจำนวนร้อย ต่างวิ่งเฮโลพากันมาดูเจ้าคุณปัจจุบันึก ๆ เจ้าหนุ่มปากเปราะคนหนึ่งร้องขึ้นดัง

ๆ

“ขุนช้างอาละวาดไว้วัย ดันขี่จักรยายนต์เข้ามาในบริเวณงาน”

คณะพรรคสี่สหายกับเจ้าหนุมรูปหล่อทั้งสี่คน และเจ้าแห้วกับนายชินและคนของเขาพากันวิ่งเหยาะ ๆ มาที่คูน้ำใส นายสิบตำรวจโทผู้นั้นได้ช่วยดึงตัวท่านเจ้าคุณขึ้นมาจากน้ำแล้ว เนื้อตัวและเสื้อผ้าของท่านเปียกน้ำชุ่มโชก นายชินมองดูเจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๙ อย่างขบขัน

“หนาวไหมครับได้เท่า แหะ แหะ”

“ยังจะมีหน้ามาถามอีก” ท่านเจ้าคุณตวาดเว็ด “พุงนี้เอารถแบบนี้ไปส่งที่บ้าน “พัชราภรณ์” สิ้นคนแล้ว ไปเอาเงินที่ผมเข้าใจไหม”

“ครับผม ขอบพระคุณครับ”

คณะพรรคสี่สหายกับลูกชายของเขา และเจ้าแห้วริบพาเจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๙ เดินไปจากที่นั่นโดยเร็วท่ามกลางเสียงหัวเราะคิกคักของใครต่อใคร

- อวสาน -

พิมพ์ครั้งแรกโดยสำนักพิมพ์บรรลือสาส์น ราคา ๓ บาท พ.ศ.๒๕๑๐